

ÍNDIX

1– Introducció (6–7)

2– Transports (8–11)

– l'autobús

– el RER

– el metro

3– Petjades que han deixat... (12–23)

– Balzac

– Verlaine

– Delacroix

– Pasteur

– Picasso

– Rimband

– Rodin

– Madame de Sévigné

– Edith Piaf

4– Petjades de ciència i d'història (24–31)

– Museu d'història de Carnavalet

– Institut Pasteur

– Institut àrab

– Collège de France

– Sorbone

5– La bohèmia (32–34)

– Le Procope

6– Barris per conèixer (35–51)

- Défense
- Montmartre
- Maubert
- Horloge
- Quatier Latin

*Trocadero

- Marais
- Arsenal

*Bastilla

- Montparnasse

7– El Sena, els canals i les clavegueres (52–57)

- Les aigües
- Canal St–Martin
- Mòn subterani

8– Parcs i jardins (58–65)

- Le Bois de Boulogne
- Le Parc Monceau
- Louxembourg
- Bois de Vincennes

9– Cementiris (66–71)

- Père Lachaise
- Montparnasse
- Montmartre

10– Arquitectura religiosa (72–81)

- Sacre Coeur
- Notre Damme

– Sainte Sulpice

– El Panthéon

11– On escoltar música (82–89)

– Ópera Nacional Bastilla

– Ópera Nacional Garnier

– Ciutat de la Música

12– Teatre i cabarets (90–93)

– Le Moulin Rouge – Lido

– L'Odéon

13– Hotel famosos i Albergs econòmics (94–96)

14– Hospital (97–98)

– Salpêtrière

15– Restaurant (99–100)

– Le Temps Perdu

16– Llocs més visitats (101–112)

– Museu d'Orsay

– Torre Eiffel

– Pompidou

– Arc de Triomf

– Camps Elisis

– Louvre

17– Conclusió (113–115)

18– Bibliografia (116–117)

– Agraïments

INTRODUCCIÓ

Una de les causes per les que hem triat fer aquest treball és que en un futur ens agradaria estudiar turisme, i creiem que aquesta és una bona forma de començar.

Expliquem breument cada un dels apartats que formen el treball:

París com una gran ciutat que és, ens ofereix la possibilitat de desplaçar-nos amb autobús, RER i metro. Paris consta de set estacions ben diferents entre si que cada una explica la diferent història del barri o la regió que les envolta. També podem gaudir de Paris amb llargues passejades pel Sena amb diferents tipus de vaixells, en els que s'hi poden veure els monuments o edificis més importants de la ciutat com: Notre Damme, Sacré Coeur, el Panteón... entre d'altres.

Paris és una gran ciutat que consta de vint barris, entre els més importants hi destaquen: Marais, La Défense, Quartier Latin i Montmàître; impregnats tots de la bohèmia francesa i dels seus grans autors: Delacroix, Víctor Hugo, Van Gogh, Balzac...

Passejant per la gran ciutat, podem trobar molts espais verds com Le Bois de Boulogne o el Cementiri Père Lachaise.

A l'hora de temps lliure, podem escollir entre les dues grans òperes o entre els espectacles que ens ofereix la ciutat com Le Moulin Rouge.

En el moment de buscar algun lloc on dormir podem escollir entre algun alberg o entre els millors hotels de la ciutat.

Quan arriba l'hora del menjar, se'ns fa difícil triar entre els nombrosos restaurants famosos de la bohèmia parisina.

BIBLIOGRAFIA

Per fer aquest treball ens hem dirigit a:

– La Maison de France de Barcelona, situada a la Gran Via de les Corts Catalanes, 656. Hi vàrem anar a buscar informació de tot tipus

– Algunes pàgines web d'internet, les quals (entre d'altres) han estat:

www.paris-ile-de-france.com

www.paris-touristoffice.com

www.citadines.com

www.parisvision.com

www.bateauxparisiens.com

www.grandearche.com

www.paris.cx

– L'Enciclopèdia Catalana (diferents volums)

– L'Enciclopèdia Multimedia Planeta Agostini, que ens ha estat útil per trobar algun artista

– El diccionari: Le Petit Robert de noms propis, en el qual hi hem trobat algun artistes

AGRAÏMENTS

- Ambaixada Francesa a Barcelona. El personal ens ha ajudat bastant
- Eva Muelas. Ens ha pogut deixar algun llibre útil sobre París
- Maria Angeles Centenero. Per la seva ajuda en voler tirar aquest treball endavant i apoiar-nos quan ha estat necessari. Ella també ens ha pogut deixar alguns llibres i diccionaris, poemes, cançons...

CONCLUSIÓ

Aquest treball ens ha servit per descobrir els racons més amagats que té París.

Hem vist que darrera aquesta ciutat anomenada ciutat de la llum, a part dels monuments importants, hi ha un món ple d'història, de records, un món sorprenent en el que el turista s'hi pot perdre.

Anant alguna vegada allà, a París, desviant una miqueta la mirada de la Tour Eiffel, o de l'Arc del Triomf..., podrem veure un munt de coses, de vida amagada en aquesta ciutat; no gens superficial.

Aquest és un món diferent a qualsevol guia turística, és un món, un passeig, una vida ben diferents de les que s'hi podrien veure a simple vista. Com algun bar on els artistes es prenen el seu cafè a mitja tarda, els museus dels pintors més importants, la bohèmia que encarna la vida parisina actual, passeigs pel Sena tot descobrint el seu entorn...

En resum, hem vist que no tan sols París pot tenir aquest encant, sinó que qualsevol altre racó també ho podria tenir.

I que no és gens fàcil començar, ni tan sols descobrir-ho; però quan ja hi entres, t'adones que lo poc que et pots imaginar, no és res en comparació amb tot el que et pot esperar.

EL TRANSPORT COL·LECTIU

El metro i l'autobús formen part de la xarxa regional RATP, dividida en 8 zones que impliquen diferents tarifes.

És important que al arribar a París, es porti dues fotografies de carnet per aconseguir la carte orange, que és una petita targeta d'identitat de color taronja vàlida per un mes. S'ha de fer si s'hi està més de quinze dies.

L'alternativa més cara per desplaçar-nos, és el taxi; però no sempre és el més ràpid. La bicicleta és més econòmica i no hi ha tràfic.

– El metro

15 línies i prop de 300 estacions. Gràcies a les seves múltiples connexions amb les xarxes RER i SNCF, dona servei a París i a l'extrarradi més pròxim. Circula entre els 5h30 i les 0h30. El plànol de la xarxa es pot demanar a totes les finestretes del metro.

– El RER

Cinc línies (A,B,C,D i E) de RER (Red Exprés Regional) travessen París i Ile-de-France de 5h30 a 0h30. Els bitllets són diferents dels de metro i autobús, excepte per trajectes dins de París. RER Ile-de-France: 0153901010.

– L'autobús

En general circula de 5h30 a 20h30 i dona servei per comunicar París amb l'extrarradio. Per la nit, ho fan els Noctabus. Els Balabus comuniquen el Gran Arc de la Défense amb l'estació de Lyron en 50mn.

Els autobusos Eurolines comuniquen París amb tota Europa i tota França (Estació Internacional de París Galliéni: 28, av. Du Général de Gaulle 93541 Bagnolet, M^o Galliéni, telf: 08366952, 2, 23 F/mn).

Informació

Telf: 0836687714. Els bitllets es venen a les finestretes, a les màquines automàtiques, a les estacions i en alguns estancs (8F l'individual, 55F el bitllet de deu, tarifes a 1 de Juliol de 1999)

La RATP també ofereix la possibilitat de comprar abono turístic de 1,2,3 o 5 dies : Carte Orange (per poder utilitzar durant un mes l'autobús, el metro i el RER, sense límits) a partir de 50F, Parissimo, o Mobilis (32F la jornada per les zones 1 i 2), per descobrir París i la seva regió en metro, autobús, RER i trens de SNCF des de la Ile-de-France fins al Parc Disneyland Paris, Versailles, Fontainebleau i els aeroports de Roissy-Charles de Gaulle i Orly. París Visite permet igualment de beneficiar-se dels descomptes de l'entrada de nombrosos llocs turístics de la capital.

També existeix en versió de mitja-tarifa per als infants menors de 12 anys. París Visite està en venda a les principals estacions de metro, de RER i de SNCF de Ile-de-France, dins els aeroports internacionals parisencs i a les oficines de Turisme i en el Congr s de París.

Els tiquets de transport estan en venda per unitat i en carnet de 10 tiquets.

S'utilitzen per el metro, el RER i l'autobús. Sempre han d'estar compostos i conservats durant el viatge.

Dins de París, per al metro i el RER, un sol tiquet és suficient si el mateix desplaçament per diferents línies de metro o de RER son utilitzades.

Dins París, per a l'autobús, un sol tiquet és necessari excepte si son utilitzats m s autobusos.

LOUIS PASTEUR

Químic franc s (D le 1822–Villeneuve l'E'tang 1895), c lebre per la seva vacuna contra la ràbia. Fill d'un curtidor, en 1843 ingressà a l'Escola Normal Superior de París, on en 1847 se doctor  en química con una tesis sobre l'estructura dels vidres, pionera en el camp de l'estereoquímica. Professor de química a l'Universitat d'Estrasburg en 1848, a l'any següent va contraure matrimoni amb Marie Laurent, filla del rector de la universitat. «La síntesis del  cido paratart rico» (1853) li procur  fama i en 1854 fou nomenat catedràtic de química i dec  de la Facultat de Ciències de Lille, per un decret ministerial que li recomanava relacionar les seves investigacions amb els interessos de les indústries locals. Aix  el portà a emprendre un estudi de la fermentació alcohòlica que li confirm  en la seva creença de que existia una relació entre l'asimetria molecular i els processos vius. En 1857 public  la seva c lebre memòria sobre la «Teoria microbiana de la fermentació» i fou nomenat director adjunt de l'Escola Normal Superior de París, càrrec que ocup  fins a ser nomenat catedràtic de química a la Sorbona en 1867.

Los estudis sobre la fermentació proporcionaren a Pasteur arguments contundents contra la doctrina de la generació espontània. D'ells result , a més, el seu descobriment (casual) de l'existència de formes anaeròbies de vida i la introducció del procés avui conegut com pasteurització. La seva teoria microbiana fou l'eix de les seves investigacions sobre les malalties animals. Demostr  que el bacanalment de l' ntrax era efectivament l'agent causatiu del carbons, i l'observació fortuïta, a l'estudi el c lera de les gallines, de que era possible

atenuar l'activitat d'un germen infeccios li va permetre introduir un mètode de vacunació contra el carbó en 1881. En 1885 mostrà l'eficàcia en els sers humans de la seva vacunació contra la ràbia. La fama del seu tractament donà peu a una subscripció internacional per a la creació, en París, de l'Institut que porta el seu nom (1888).

Químic francès (Dôle 1822–Villeneuve l'E'tang 1895), cèlebre per la seva vacuna contra la ràbia. Fill d'un curtidor, el 1843 va ingressar a l'Escola Normal Superior de París, on el 1847 es va doctorar en química amb una tesi sobre l'estructura dels vidres, pionera en el camp de l'estereoquímica. Professor de química a la universitat d'Estrasburg el 1848, l'any següent va contraure matrimoni amb Marie Laurent, filla del rector de la universitat. La síntesi de l'àcid paratartàric (1853) li procurà fama i el 1854 fou anomenat catedràtic de química i degà de la Facultat de Ciències de Lille, per un decret ministerial que li recomanava

INSTITUT PASTEUR

Fundació científica de la dre'ta privada, aquest establiment de reputació internacional comprèn un centre de busques fonamentals i aplicades (amb una connexió a Garches), un centre d'ensenyament i de documentació, un centre de vacunacions i un hospital especialitzat en les malalties infeccioses, un centre modern de fabricació de suero i vacunes (a Louviers–Incarville). Amb les seves dues afiliades de Lill i de Lyon, i les seves 16 altres disseminacions a través del món, persegueix la gran obra del seu fundador.

Es pot veure l'apartament de Louis Pasteur (1822–1895), millorat al museu, així que la cripta on ell reposa (visita de dilluns a divendres de 14h30 a 17h, citeu-vos amb el conservatori, tfn. 541–52–66, poste 523). Una projecció de pel·lícula i una conferència a l'Institut són possibles citar-vos, a les mateixes hores, tfn. 541–52–66, poste 586.

SACRÉ COEUR

– *Història:*

Després de la guerra franco–prusiana del 1870, es va proposar de construir una capella al Sagrat Cor a un costat de Montmartre. De totes maneres originàriament l'augment del capital era per la subscripció pública, al 1873, l'Assemblea Nacional va declarar la seva construcció per ser un estat empresari. De les seves 78 entrades a la competició pel seu disseny, una escollida va ser per l'arquitecte nomenat Abadie. Era realment ben presentat per la seva restauració del St.Front Catedral a Périgueux.

Els plans per la nova basílica nomenada per un edifici a l'estil de Romano–Bizantine, i la primera pedra va ser proveïda al 1875. Abadie va morir al 1884 només amb la fundació que estava essent complerta.

Complerta al 1914, no va ser consagrada fins 1919 després que la guerra mundial hagués acabat. El cost final va ser de 40 milions de francs. Fins el 1885, havia tingut una constant adoració a l'abast de la veneració.

L'interior de la capella conté un dels més grans mosaics, i descriu Crist amb els braços estesos. La campana propera de la torre conté el Savoyarde. El llançament a Annecy al 1895, és un dels més pesats de 19 tones.

– *Notacions:*

Des del cim de Dome, hi ha una vista panoràmica en totes les direccions extensa al voltant de 30 quilòmetres.

(Per un petit fullet apte lliure a la Basílica:)

– *Montmartre*

Escena reservada on els primers màrtirs de París van conèixer la seva mort, i lloc d'una famosa abadia de Benedictine monja, visitada per Sant Bernat, Saint Joan de l'arc, Saint Ignatius Loyola, Saint Francis Xavier, Berulle (fundat pels Oradors) i Olier.

– *La Basílica del Sagrat Cor*

Aquesta Basílica, a l'estil de Romano-Byzantine, va ser construït, com un mosaic sobre les memòries del nostre cor, per dur a terme una promesa feta a conseqüència de l'extrema necessitat de França i per la capella al 1870. Enlloc dels obstacles trobats pels constructors, el treball va ser portat per aconseguir gràcies de conclusió per una llei de pas per l'Assemblea Nacional i per sobre de tota l'incomptable remor oferint enviament per tota França. Saint Theresa del Infant Jesús, Pare de Foucauld, es poeta Marx Jacob, el pintor Utrillo, Pius XII, John XXIII sovint privats aquí, tan be com la gent ordinària, en temps de pena: 1914, 1940, Budapest, Algeria. John Paul II vingué al 1980.

– *Adoració Perpètua*

Per sobre de l'alt canvi a mostrar-se contenir peles que l'haurien tornat al cos de Crist a traves de la missa, hauria estat solemnement exposat des de 1885 per l'adoració ininterrompuda durant la nit com durant el dia. Aquests dos agafen part en aquesta súplica de adoració son l'anella entre Crist i la gent de la seva esfera social, del seu país i del mon sencer que la vista de l'objectiu llunyà de les seves habilitats els serà mes fàcil de redactar la seva ment.

Cada diumenge: 11am missa llarga amb el cor dels Petits Cantants de Montmartre – 6pm i 10:15pm ultimes misses. Cada divendres: 3pm meditació bíblica cantada en Francès. El capella a la disposició de tot a la dreta de l'entrada.

Als voltant del Sagrat Cor, es troba la Place du Tertre on els pintors s'instal·len cada dia.

NOTRE DAME

Sota els auspicis de l'Obispe de Sully, la construcció va començar en 1160 i es completà al voltant de 1345. Durant la construcció molts successos passaren tal com en 1297, el Rei Louis IX es canonitzà com St. Louis, i en 1304, Philip el Fair va celebrar sa seva victòria militar per portar el seu cavall aamunt i aball els passadissos a Notre de Dame. Per el segle 17, era molt elegant per detestar el Notre Dame. Al segle XVIII, molts gots medievals es van treure simplement per fer l'edifici encenedor, i els mobles i ajustaments medievals eren substituïts freqüentment per aquests en llocs amb estil. De totes maneres, no era fins que la Revolució Francesa en 1793, quan els Parisins agafaren uns desagradats a res que era "reial" que ells destrossaren les estàtues i tot "anti – republicanisme" en art des de dins així com també a fora. I, a l'any següent, el govern revolucionari Francés va prescriure religió i Notre de Dame es renomènà oficialment com el Temple de la Raó. Per algun temps, el govern revolucionari Francés retingué la propaganda mostrada en l'edifici. Ja, es mantingué en 1802, quan Napoleó va enviar França que ell va reintroduir el Catolicisme amb una cerimònia solemne i nova catedral. Aquí és on ell es coronà a sí mateix emperador." Punt destacat Històric"

Notre – Dame s'inspeccionà ara com una clau exemple definida de l'estil que estigué per arribar a ser conegut com Ile-de-France Gòtic, pel segle XIX pocs Parisins valoraren el seu passat medieval molt altament. L'interès en l'edifici medieval era en la seva major part regenerant per Victor Hugo en la novel·la de Notre-Dame de París. Per vint anys, Viollet-le-Duc va treballar a Notre – Dame, agregà l'aranya, consolidant la tela i substituint estranyes o desfigurades escultures.

– *L'interior*

L'interior, l'aspecte colpejat, si vostè pot ignorar que el soroll i el moviment, sigui el contrast dramàtic entre la foscor de la nau i la llum que cau sobre els pilars agrupats primers del cor, posant un énfasi a la natura especial del santuari. Aproximadament dos tercers parts de got, son les parets de final de la transparència que permeten tota aquesta llum així com també les dos finestres magnífiques de rosa coloraren en el morat imperial. Aquests, la bóveda, els eixos remuntats que arriben a la punta de les bòvedes, son tots els elements Gòtics definitius, encara, a dins així com també fora, allà es mantingué un sentit fort de Romanesque en els pilars rodons de la nau i el sentit general de quatre – quadrats. "No a la perdició"

Abans de marxar, no oblidin caminar al voltant del jardí públic a l'est final per una vista dels contraforts que aguanten el cor, i després al llarg del riu sud, on es pot seure en temps primaveral sota el cirerer florit. I davant la catedral, en el quadre que separa Notre Dame del cartell Haussmann de la policia, sembla ser l'olor de l'entrada al servei subterrani. De fet, es un museu molt ben ensenyat i interessant, la cripta arqueològica, en que es dona a conèixer les restes de l'església que preada la catedral, així com també carrers i les cases del Cite donant data com l'era Romana. En el paviment per la porta oest de Notre – Dame es una taca coneguda com quilòmetre zero. Aquest és on tot el tipus de distància de carreteres a França estan calculades. Per Ile de la Cite és el cor simbòlic del país, o al menys de França que a l'escola reserva les guerres de baralles, experimenta revolucions i els llançaments espacials de coets.

Direcció

Plaça du Parvis de Notre – Dame, París 4e

Tel : 01 43 29 50 40

Com arribar–hi

Metro línia 4 : Cité, St–Michel

RER B o C : St–Michel

Hores d'obertura

8 h a 18h45

Entrada lliure

Torre:

Els adults : 32 FF

Les reduccions : 21 FF

Per sota de 12 : la Cripta lliure:

Els adults : 32 FF,

Les reduccions : 21 FF

SAINTE SULPICE

– Construcció

Construït sota l'invocatiu d'un sant arxiduc de Bourges, l'església ha estat fundada per l'abadia de St-Germain-des-Prés, per servir la parròquia als pagesos de la seva àrea. Restaurada varies vegades, és ampliada als segles XVI i XVII. El refectori comença al 1646, pel cor. Sis arquitectes es succeeixen en 134 anys.

Al 1732, nou a la façana, on s'experimenta la falta de l'estil greco-romà seguidament després de l'origen. Un concurs és obert. El projecte de Florentin Servandoni comporta: una bella façana a l'antic s'oposa al tipus de l'edifici. L'obra de Servandoni ha estat modificada per Maclaurin, després Chalgrin. Delacroix és el que més domina entre els vint artistes que han participat en la decoració del mur.

– L'exterior

La façana es diferencia bastant sensiblement de la que va començar Servandoni. El front monumental ha estat suprimit. Els fanals Renaixentistes han estat reemplaçats per balustrades. Les voltes no s'assemblen. La de l'esquerra és més alta i més ornada que la de la dreta.

Al llarg de l'església a la dreta. La façana del creuer, amb les seves dues ordres superposades i les seves pesades aletes, és d'estil jesuïta.

Vist el racó de les carreteres Palatine i Garancière, la nau de St-suplice apareix d'una amplada bella. Està recolzat pels massissos contraforts en forma de consoles regirades. La capella de la Verge, amb la seva cúpula i el seu absis encorbat, acaba l'edifici.

– L'interior

S'està impressionat per les proporcions imposants de l'edifici, 113m d'ample, 58m de llarg, i dins l'altar 34m.

Dins el creuer, una línia de coure, orientada Nord-Sud, part d'una placa encastada dins el terra de l'encreuat dret i reunit, en l'encreuat esquerre, un obelisc de marbre. Al solstici d'hivern, un raig de sol, passant el migdia per un forat obert en la finestra alta de l'encreuat dret, a l'abast de les senyals vingudes de l'encreuat. Als equinoccis, el raig impressiona placa. Aquesta meridiana de 1744 indica l'hora del migdia.

Contra els pilars del cor hi ha belles estàtues de Bouchardon: un Crist a la columna, una Mare del dolor i les Apòstres.

EL PANTHEÓN

– Un disseny reial

Lluís XV, es va posar greument malalt a Metz, al 1744, complert el disseny, es va guarir, de canviar l'església a mitja ruïna de l'abadia de Ste-Geneviève per un magnífic edifici. Restablí, ell confia en el somni de realitzar el seu disseny al marquès de Marigny, germà de Pompadour.

Soufflot, protegit de Marigny, canvia els plans. Intentant de combinar la noblesa i el proletariat de l'Antic règim de l'Edat Mitjana, ell dissenya un gegant edifici d'una allargada de 110m, amplada de 80m i alt de 83m.

Sota l'enorme cúpula del cor religiós serà posada la caixa santa. L'església, en forma de creu grega, reposa sobre una immensa cripta.

Les fundacions són començades al 1758, però les dificultats de finançament redrecen els treballs. Al 1778, els moviments del sòl causen a l'obra algunes trencadisses, però l'incident és explotat pels rivals de Soufflot. L'arquitecte mor al 1780. Un dels seus alumnes, Rondelet, acaba la gran obra al 1789.

– *El temple de la fama*

Al 1791, la Constitució decideix que l'església, tancada al culte, rebrà d'ara endavant les cendres dels grans homes de l'època de la llibertat francesa. Aquest serà el Panthéon, habitatge de tots els déus de l'antiguitat. Mirabeau, Voltaire, Rousseau hi són incluits. Marat no hi és fins Thermidor.

Successivament l'església sota l'Empire, necròpolis sota Louis-Philippe, es rendeix al culte per Napoleó III, quartell general de la Comunitat, l'edifici esdevé definitivament temple laic al 1885 per recobrir les cendres de Victor Hugo.

– *Direcció*

Place du Panthéon

75005 Paris

Tel: 01 44 32 18 00

– *Dies d'obertura*

Obert tots els dies excepte: 01/01, 01/05 i 25/12.

Del 01/10 al 30/03 de 10h a 18h15, del ¼ al 30/09 de 9h30 a 18h30.

– *Accés*

En metro, línia 10, estació Cardinal-Lemoine.

L'ODÉON

– *Teatre Nacional de l'Odéon*

En els jardins de l'hotel de Condé, el teatre és construït al 1782 per el compte dels Comediants Francesos, refugiats llavors dotze anys al teatre del Palau de Tuileries. La nova escena, BÂTIE dins el casc antic del dia, es diu Teatre Francès.

La Revolució sobreviscuda. Al 1792, les actrius, es dividiren en aristòcrates i republicans, no s'escolten més. Talma implica les més calentes i s'instal·la a la sala de la carretera de Richelieu, actual Comédie-Française. Els partidaris de l'antic règim no tarden a estar empresonats.

Al 1797, una societat reprèn l'escena sota el nom d'Odéon que, a casa dels Grecs, designen el monument on es desenvolupen els concursos musicals. Es dona als concerts, els balls, abans d'atacar el repertori dramàtic, des de llavors sense successos. Després d'un incendi, la sala és reconstruïda al 1807 per Chalignin que reproduïx les velles vestimentes. Mentre, malgrat el succès de l'Arlésienne d'Alphonse Daudet, malgrat els esforços d'autors i d'actors famosos, el gran públic abandona l'Odéon per les sales dretes.

Sota el nom de sala Luxembourg, de 1946 a 1959, després de Teatre de França, s'especialitza en la presentació d'obres del segle XX. Jean-Louis Barrault i Madeleine Renaud en foren, fins al 1968, una de

les primeres escenes de Paris. A l'interior, plafó modern d'André Masson (1965).

EL TROCADERO

– *Una visita a l'exposició:*

La primera, anomenada "El conocimiento de America", tracta de com s'anà coneixent Amèrica a través dels cronistes de l'Índia, de les expedicions científiques, de la cartografia i dels Gabinetes de Historia Natural, i de com la seva imatge es va anar incorporant a la resta del món conegut.

Completa aquesta primera àrea de coneixement del Museu una selecció de textos cronistes i viatgers i una sèrie d'objectes il·lustratius procedents de diferents països, així com la creació d'un Gabinet de Historia Natural del segle XVIII i una sala de cartografia. En aquesta última se'ns ofereix l'evolució dels coneixements cartogràfics del continent americà des del seu descobriment fins als nostres dies.

A la segona, anomenada "La realidad de América", s'explica com és aquest continent, com es va poblar amb diferents raçes fins arribar a l'actual mosaic de població i com es desenvoluparen les seves diferents cultures. A través d'una gran maqueta del continent y d'un interessant audiovisual el visitant pot contemplar tant els seus diferents i acusats contrastos geogràfics com la seva heterogènia flora i fauna. Posteriorment pot conèixer de quina manera es van poblar aquestes terres, des dels seus orígens fins l'actualitat, i quines van ser les principals cultures americanes.

En l'àrea anomenada "La Sociedad", la més extensa, s'expliquen des d'una perspectiva evolucionista els diferents tipus de societats que s'anaren donant a Amèrica i que han coexistit durant llargues èpoques de la seva història. A la planta baixa apareixen exposades les anomenades societats igualitàries, Bandes i Tribus (50), i a la planta alta les societats complexes, Jefaturas i Estats. Aquestes últimes es caracteritzen per l'aparició de l'urbanisme, per l'existència d'una economia complexa i per una creixent diferenciació social que culmina en l'estratificació en classes. Al començament d'aquesta extensa àrea i a manera d'introducció, se'ns ofereix la famosa sala del "ciclo vital".

En ella es mostra com l'home és bàsicament igual en totes les societats, variant tan sols la forma d'adonar-se o d'indicar el rang i les maneres de celebrar els rituals de pas que regnen les diferents etapes de la vida. Entre aquests estan el naixement i l'etapa infantil, la pubertat i l'edat adulta, finalitzant aquesta última amb la fase de la vellesa i el moment de la mort. En aquesta part, al igual que en les restants àrees, es van exposant les peces conforme ho requereix la narració, barrejant-se sovint de diferents cultures i èpoques. En cada una de les parts dedicades als quatre estadis evolutius de la societat – Bandes, Tribus, Jefaturas i Estats – s'exhibeix un habitatge, indicatiu de la vida quotidiana dels seus moratoris. També es mostra el tipus d'economia característica de cada un dels mencionats estadis: caça, pesca i recol·lecció a les Bandes, agricultura i ceràmica a les societats tribal i tributació, agricultura i comerç especialitzats a les Jefatures i Estats. A més, es descriu com s'estructuren internament cada una d'aquestes societats, com en les igualitàries comença a sobresortir el cap i com es consolida aquesta figura en les societats regides per jefatures. En aquestes últimes, a partir de la seva proximitat amb aquell, es comencen a perfilar grups diferenciats de poder dins de la població, els quals evolucionaran, en les societats estables, cap a una clara estratificació en classes afegides per un governant i un grup dirigent.

El quart apartat, dedicat a "La Religión", ens introdueix en els instruments que l'home va utilitzar per transmetre i legitimar a cada una de les seves diferents realitats culturals. En ell s'analitza el paper que desenvolupa la religió, barrejant les representacions i objectes religiosos indígenes i colonials. Així doncs, en aquesta àrea s'exhibeixen, juntament als diferents tipus d'espais sagrats, als caps religiosos i reis divins, als déus dels diferents panteons i als especialistes sagrats, tal com sacerdots. Per finalitzar apareixen una ampla mostra d'objectes sagrats i de rituals. Tal és el cas de dels del sacrifici i dels encarregats de garantir el manteniment de món, o dels rituals funeraris manifestats a través dels tresor dels Quimbayas o de la mòmia de

Paracas.

Per últim, l'àrea de "La Comunicación" conclou el muntatge permanent del Museu introduint al visitant en la pluralitat de llenguatges usats per l'home americà per registrar i transmetre l'informació. Aquests abracen des de les formes pictogràfiques primitives i les diferents manifestacions d'escriptura de les altres cultures precolombines, com els maya i asteca que posseeix el Museu, fins el llenguatge musical o a la simbologia de la iconografia colonial. Finalitza el recorregut de la dita àrea amb un còpia audiovisual on s'ofereix una mostra de l'ampli ventall lingüístic utilitzat pels grups indígenes actuals, així com el desenvolupament i el paper que desenvolupa l'idioma espanyol a Amèrica.

En cada una de les cinc àrees expositives, bé sigui al començament o a l'intermig de les mateixes, uns audiovisuals ajuden al visitant i completen les explicacions. En l'ampli passadís deambulatori que rodeja al jardí interior, en torn al qual giren les sales d'exposició, unes transparències a la paret d'aproximar a la fauna i la flora més característica del corrent americà.

Museu d'Amèrica

Madrid, Espanya. mamerica@museo.mec.es

Prohibida la reproducció total o parcial de textos o fotografies sense prèvia

autorització

POMPIDOU

– *Informació general*

Centre nacional d'art i de cultura Georges Pompidou

75191 Paris còdex 04

Telf: 33 (1) 44 78 12 33

Minitel: 3615 Beaubourg / 3615 Bpi

Internet: www.centrepompidou.fr

www.incam.fr

E-mail : handicap@cnac-gp.fr

Informació pel incapacitat:

33 (1) 44 78 49 54

Reserves

Espectacles vius

Un mes avançat: <http://www.fnac.fr/billetel/>
3615 Beaubourg,
FNAC, Carrefour,

France–Billet xarxa, tel. : 0 803 808 803

Dues setmanes abans:

A l'oficina del centre

Reserves en grup

De les 9.30am a les 1.00pm, excepte dimarts, dissabte, diumenge i vacances públiques

Museu: 33 (1) 1 44 78 40 54

Exhibicions: 33 (1) 1 44 78 12 57

Entrada lliure al Museu: 33 (1) 1 44 78 42 11

Entrada lliure a les exhibicions: 33 (1) 1 44 78 46 25

Accés

Entrada: per la place Georges–Pompidou, 75004 Paris

Metro: Rambuteau, Hôtel de Ville

RER: Châtelet/Les Halles

Bus: 21, 29 38, 47, 58, 69, 70, 72, 74, 75, 76, 81, 85, 96

Pàrquing: entrada Rue Beaubourg i Rue des Halles

Problemes d'accés: Les places de pàrquing es reserven en l'aparcament del cotxe (nivells –2 i –3). Per el problema físicament variable, entrar per la Rue du Renard, a la cantonada de Rue Saint–Merri

Hores d'obertura

Cada dia: (excepte dimarts I l'1 de Maig) de 11:00am a 10:00pm

Museu i exhibicions: 11:00am a 9:00pm

Taller Brancusi: 1:00am a 7:00pm

Biblioteca: 12:00pm a 10:00pm, dies de setmana. 11:00am a 10:00pm, dissabte i diumenge

Admissió

Oficina central del tiquet, nivell 0

(sales de tiquets finals a 8:00pm)

Museu Nacional de l'Art Modern i exhibicions Germaine Krull i Prix Marcel Duchamp accés permès al taller Brancusi i la Galeria Infantil: 30F (4,57 Euros); admissió reduïda: 20F (3,05 Euros)

Exhibicions Giacometti a Au-delà du spectacle : 40F (6,10 Euros); admissió reduïda : 30F, (4,57 Euros)

Exhibició Les bons génies de la vie domestique

50F (7,62 Euros) ; admissió reduïda: 40F (6,20 Euros)

Tots els tiquets d'exhibició són vàlids pel Museu Nacional de l'Art Modern en el mateix dia.

A la presentació d'un tiquet d'entrada al Museu o les exhibicions, l'accés es pot tenir al punt de la vista per una vista panoràmica sobre París.

Un dia sencer

60F (9,15 Euros); admissió reduïda: 50F (7,62 Euros).

Aquest tiquet pot ser usat en el mateix dia per la resta d'exhibicions i per el Museu Nacional d'Art Modern.

Entrada lliure

En el Museu per menors de 18 anys i a les exhibicions per menors de 13 anys;

Pel Museu i per les exhibicions per membres del Centre Pompidou i els aturats;

Al Museu per tothom en el primer diumenge de cada mes.

Cinemes

27F (4,12 Euros); admissió reduïda: 20F (3,05 Euros)

Bpi cinema: 20F (3,05 Euros); admissió reduïda: 15FF (2,29 Euros)

En una conferència i pel·lícules de ball: 20F (3'05 Euros).

Concerts

90 F (13,72 Euros) ; admissió reduïda per Ircam/Eic subscriptors i Laissez-passer : 60 F (9,15 Euros).

O bé

60 F (9,15 Euros) ; admissió reduïda i Laissez-passer : 40 F (6,10 Euros)

Laissez-passer anual

De 120 F (18,29 Euros) a 250 F (38,11 Euros)

Per descobrir sobre els avantatges d'aquest pas, I per fer-se soci, anar a la secció dels Membres.

Fòrum I Biblioteca

Gratuït

– Serveis

Restaurant amb terrassa panoràmica, nivell 6

reserva : 33 (1) 1 44 78 47 99

Cafè, fòrum, nivell 1

Biblioteca cafeteria, nivell 2

Llibreries, fòrum, nivell 0; Museu, nivell 4;

Exhibit, nivell 6

Botiga de disseny, fòrum, nivell 1

Guarda-roba, oficina de correu, ATMs, telèfons, fòrum, nivell 0

MUSEU RODIN

– Història

Anteriorment l'hotel Biron, avui, aquest és ara la casa per el Museu Rodin. Dins, moltes de les sales han conservat el seu treball de fusta original. I amb les portes i finestres grans, vostè veurà que les sales s'il·luminen bé i ofereixen vistes dels jardins dels voltants.

No era fins 1916, quan Auguste Rodin va sofrir un cop, que ell donà el seu treball a la nació sobre la condició, que es mantingués a l'hotel Biron

Al cap de 10 anys, l'hotel Biron que era un propi estat a partir de 1901 era llogat per Rodin des de 1908 fins la seva mort al 1917.

Rodin va fer servir les dues sales de la planta baixa com el seu estudi i les sales de dalt per a les seves habitacions. Entre 1908 i 1909 eren també del poeta Rilke qui era, durant un període, el secretari de Rodin.

– La col·lecció

El museu té la col·lecció més gran del món de les escultures de Rodin i dibuixos com Les Burgeois de Calais, Le Penseur, Balzac, La Porte de l'Enfer, Ugolini et fils s'exposen en el jardí. A dins hi ha treballs en marbre com Le Baiser, La Main de Dieu, La Cathédrale – aquests dos perfectament equilibrà. Hi ha alguna cosa particularment fascinant sobre aquests treballs, tal com Romeu i Julieta i La Centauresse, que són només, com era, mig creades, no totalment llibert des del bloc cru de pedra.

Hi ha també pintures per Renoir, Monet i Van Gogh.

Direcció

Rodin Museum Hotel Biron

77 rue de Varenne, París 7e

Tel : 01 47 05 01 34

Com arribar-hi

Metro línia 13 : Varenne

RER C : Invàlits

Hores d'obertura

Dimarts a diumenge: 10am – 5.45pm (4.45pm a l'hivern).

Tancat dilluns

Entrada lliure

Els adults : 27 FF

Reduccions : 18 FF

Només al jardí : 5 FF

L'INSTITUT ÀRAB

L'Institució Mundial Arab, símbol de l'associació entre França i vint-i-un països Àrabs, genera un diàleg entre cultures que han estat en contactes freqüents per segles i està sobre una base quotidiana, per reconstruir el seu passat comú.

El porta a un viatge en el temps i espai en un univers complex.

– Arquitectura

Obert al 1987 aquest edifici original combina les tècniques i tecnologia última amb una arquitectura àrab tradicional.

La façana sud es decora amb un ornament translúcid de ferro que recorda l'àrab.

Aquest model geomètric està fet de 240 diafragmes obrint o tancant segons el sol, les gràcies a una llum – la cèl·lula, per deixar la llum suficient sense fer malbé trossos d'art exposats.

– El museu

Exposa una gran col·lecció des dels seus països fundadors. Les ceràmiques, disfresses antigues, pergamins de valor, gerres, marbre blanc d'estàtues, l'instrument astronòmic i joiós són tots portats vius per les guies. Aquests objectes redrecen l'història de la civilització Arab–Islàmica.

– Exhibicions

Els visitants poden llegir amb atenció els tresors en exhibició a la seva facilitat en una atmosfera única de mitja llum i intimitat.

– La biblioteca

La biblioteca té sobre cinquanta mil treballs i uns mil–dos–cents diaris en Francès i Àrab, i també en Alemà, Anglès, Espanyol o Italià. Els lectors son lliures per mirar als prestatges. Els que prefereixen fer els seus descobriments a través d'imatges i la música pot anar sota el centre audio–visual.

– Música, cinema i drama

El programa canvia conjuntament amb les grans exposicions. Inclou una barreja de música popular o

contemporània, festivals i temporades, ball, comèdia, poesia i on el Francès s'entrebarreja amb l'Àrab en una atmosfera que recorda un cafè oriental '.

– *Direcció*

1, rue des Fosses–St–Bernard, París 5e

Tel : 33 1 40 51 38 38

Telex : 203 832 Imarabe

Fax : 33 1 43 54 76 45

<http://www.inarabe.org>

– *Als voltants*

Des d'aquí es pot agafar també un viatge al zoològic en el "Jardin des Plantes" o en el "Museum d'Histoire naturelle" es pot visitar la "Grande galerie de l'Evolution".

– *Accés*

Metro : "Jussieu" línia n°10, "Sully–Morland" línia n°7

L'autobús línia : 24, 63, 67, 86, 87, 89

Facilitats pel discapacitat.

Obertura

tots els dies excepte dilluns des de 10am a 7pm

La biblioteca obra tots els dies

excepte dilluns i diumenge des de 1pm a 8pm

L'entrada lliure a l'Institut

Tarifa plena Tarifa reduïda

El museu 25 FF 20 FF

L'exposició 45 FF 35 FF

La música 100 FF 80 FF

El teatre 80 FF 50 FF

El cinema 25 FF 20 FF

Visita guiada

Individual 55 FF

En grup (10 a 25 visitants) 400 FF + cost d'entrada

Les activitats joves : Individual 55 FF ; en grup (10 a 25 visitants) 400 FF

Restaurant panoràmic

Gastronomia marroquí mig dia a les 3pm i 8pm fins a la mitjanit

Te-habitació

Tel : 01 40 51 39 27

L'autoservei de Cafeteria

del migdia a 3pm

La cafeteria literària

obert al Febrer 1998

MUSEU CARNAVALET

El museu Carnavalet, és un museu que mostra la història de la ciutat de París.

– *On està el museu?*

Ubicat en una mansió del Renaixement del Marais, el cor medieval de París, el museu Carnavalet presenta una veritable evocació de la vida parisina des dels temps Romans 1900.

– *Història*

Aquest museu dedicat a la memòria de París és format de dos famoses mansions del XVIth i XVIIth ofereix un circuit de més de 140 sales que mostren restes arqueològiques des de la prehistòria fins als temples moderns. Les sales des de 1789–95 estan plenes de records sagrats tal com models de la Bastille, Declaración original dels Drets de l'Home i del Ciudadà, Tricolours i els casquets de llibertat, al·legories esculpides de Raó, gosa amb lemes revolucionaris, i l'execució demana que vostè comparteixi una llàgrima per els reis també .

De totes maneres, al construir-se a sí mateix té nota : encara que es construeixi al 1548 per Jacques de Ligneris, qui era el President del Parlament, es renovellà extensivament al 1660 per l'arquitecte Francois Mansart, qui incorporà el setzè anterior – segle de treball de l'escultor Jean Goujon a la seva façana, encara visible avui.

El nom Carnavalet ve des del nom bretó d'un del seu XVI segle de propietaris, Kernevenoy. Una de les escultures de Goujon, originalment una figura al·legòrica d'Abundància, ha estat reconstruïda com un carnaval emmascarat per proveir una referència al nom de la mansió.

El museu s'ha estès recentment, i vinculat a la mansió veïna, el Hotel le Peletier de Saint – Fargeau. La Marquise de Seigne (1629–1696), un ingeni notable, distingit membre de l'aristocràcia famosa per les cartes que ella va escriure a la seva filla, va radicar en aquesta casa per uns 20 anys.

– *La col·lecció*

El recaptament de trossos arqueològics que tornen a l'edat de Ferro i Bronze, artefactes, monedes i medalles, més de 500 000 pintures, imprimeix i les fotografies formen l'existència preciosa de la documentació iconogràfica del capital. La qualitat del recaptament i el seu desenvolupament sempre creixent atrau investigadors d'universitat i historiadors.

Els visitants tenen ganes d'anar sobre un revers de viatge en el temps, explicant els dos principis dels estrats arqueològics i les evolucions tecnològiques i socials aclamen conduint a una millor manera d'entendre l'arquitectura i l'urbanisme en una ciutat vella com París.

– *Direcció*

23, rue de Sévigné, París 3e

Tel: 01 42 72 21 13

Fax: 01 42 72 01 61

Metro línia 1 o 8 : St Paul, Chemin Vert

– *Obertures*

De dimarts a diumenge : 10am a 5.40pm

Dilluns tancat

Entrades:

Amb exhibicions : 35 FF, 25 FF reduccions

Accés per l'incapacitat

EL MUSEU PICASSO

– *Història*

El museu Picasso està en una de les mansions més boniques del Marais del districte a París, es construí en el XVIIè segle per Pierre Aubert Lord de Fontenay . L'Hotel Salé que deu el seu nom a la professió del seu primer propietari (un cobrador impositiu de sal), canvia les mans molt frecuentement, essent un dipòsit literari nacional que engloba les biblioteques de convent així durant la Revolució, un establiment educatiu on Balzac completà la seva educació secundària, l'Ecole Centrale des Arts i Manufactures, una exposició en habitació per a l'escultor de bronze Henri Vian Es va fer un edifici numerat al 1968, i obre les seves portes com El museu Picasso al 1985 .

Dedicat únicament a l'artista, el museu proveeix una oportunitat única de seguir el desenvolupament de Picasso al llarg de la seva carrera, des de 1894 a 1972.

– *La col·lecció*

La col·lecció fou començada per treballs que l'Estat Francès va rebre en el pagament de deures de mort després de que Picasso passés lluny al 1973, més tard en el 1990, i finalment de la mort de la seva viuda.

De totes maneres, es pot trobar que hi ha poques pintures per l'estat Francés no invertiren com van fer els Suecs, Americans i Soviètics avant-garde col·leccionistes.

Aquest comprèn més de 250 pintures, 160 escultures, 1500 dibuixos, els seus treballs sencers de gravats, ceràmiques, etc... La contradicció al recaptament de pintura, les escultures són úniques, i contenen tot fet per Picasso incloent La Meta i el Cap del Toro – un tros de bronze que combina una bicicleta amb cadira sota una barra de bar.

I el més interessant és la pròpia col·lecció d'art de Picasso que inclou Nimba primitiu emmascara des de Nova Guinea, Grebo emmascara, bronzes Ibèrics, esbossa per Giorgio de Chirico i Degas, i pintures per Corot, Cezanne, Chardin, Renoir, Matisse, i altres. No per perdre les pintures de la seva família i les mullers que estan molt arran i la majoria encarnant. Al llarg de la successió cronològica, les fotografies són vitals en mostrar aquest home carismàtic vist al treball i al joc per amics i família.

Durant la 1930's, durant la Guerra Civil Espanyola, quan Picasso anava amb les seves pitjors crisis personals i polítiques, descobrirà tal retrats com Dora Maar i el de Marie-Therese. Aquests successos jugaren un paper important a l'estil de Picasso.

Una dècada més tard, Picasso era un membre del partit Comunista – les seves targetes estan sobre l'espectacle conjuntament amb un dibuix amb l'entitat de Staline a la Santé (Aquí a Stalin), i les seves credencials de delegat per el 1948 Bongress Mundial de Pau. La Massacre en Coree (1951) demostra el compromís pacifista durador en el seu treball.

El mudem dels comptes museologicals són tots projectats : audiovisuals i pel·lícules en un cinema especial, biogràfic i detalls mostraren en cada sala i una biblioteca.

– *Direcció*

Hôtel Salé

5, rue de Thorigny, París 3e

Tel : 01 42 71 25 21

Fax: 01 48 04 75 46

Com arribar-hi

Metro línia 1 o 8 : Chemin-Vert, St-Paul, St-Sebastian

Autobusos : 29, 96, 75, 86, 87

– *Hores d'obertura*

Abril a setembre: 9.30am a 6pm

Octubre a Març: 9.30am a 5.30pm

Els adults : 30FF

18-25 : 20 FF

Sota 18s : lliure

Diumenge : 20 FF

MUSEU DELACROIX

– Història

El Museu nacional d'Eugène Delacroix s'allotja en una part del apartament del pintor i l'estudi. Delacroix mogut per rue de Furstenberg sobre el desembre 28, 1857. Ell havia deixat la seva desil·lusió Notre-Dame-de-Lorette estudi per aconseguir més a prop de l'Església de Saint – Sulpice per a que ell estigués encarregat de decorar una capella, ara l'anomenà la Capella dels Angels Sants. Encara que seriosament malalt, l'artista es determina per acabar el seu treball a la capella però era incapaç d'administrar un diari llarg de viatge.

Per impedir la destrucció del estudi per fer una sala per un garatge, la Societat d'Eugène Delacroix es formà al 1932 sobre el pedíde dels pintor Maurice Denis i Paul Signac. La Societat podia llogar l'estudi de l'apartament. El seu propòsit va estar per " proveir per i mantingut " el local i proporcionat el treball de Delacroix. Al 1952, l'edifici s'aixecà per la finestra i la societat – incapaç d'adquirir el local – donà el seu recaptament l'Estat Francès per assegurar-lo i va crear un museu que va arribar a ser, al 1971 el Museu Nacional d'Eugène Delacroix.

– La col·lecció

Les tres sales del apartament – habitació, sala d'estar, biblioteca – tan bé com l'estudi són obertes als visitants. El menjador allotja la documentació que pot ser consultada per una sola cita. El jardí s'obre també al públic. Una part important dels mobles de Delacroix és que foren dispersats després de la seva mort. De totes maneres, gràcies a les descripcions donades en el inventari pòstum, alguns mobles es van adquirir. Les seves obres d'art són primerament, pintures petites, dibuixos, litografies tan bé com cartes i records diversos que permeten al visitant accedir al món privat del pintor.

A l'habitació on Delacroix va morir al 13 d'Agost, 1863, un troba a part de retrats de família, un fet per Jenny Le Guillou, el seu fidel servent qui va estar al seu costat durant la seva mort. La bonica Mary Magdalen en el Desert s'exposa a la sala conjuntament amb dibuixos, els pastels i aquarel·les ensenyats en rotació a causa de la seva fragilitat. L'estudi es construí segons els plans de Delacroix i la supervisió cuidadosa.

Un pot veure tres frescos que Delacroix va pintar per Valmont Abbey tan bé com un atri i taules pintades que van pertànyer a ell. Les pintures, dibuixos litogràfics amb temes literaris, decoratius o animals s'exposen també.

– Direcció

6, rue de Furstenberg París 6e

Tel : 33 1 44 41 86 50

Fax : 33 1 43 54 36 70

Metro línia 4 : St-Germain-des-Prés.

– Hores d'obertura

Obert tots els dies excepte dimarts,

25 de desembre, 1 de gener i 1 de maig

9.30am a 5pm (última entrada a 4.30pm)

Entrada lliure

22 FF per adults

15 FF 18–25 anys d'edat

Gratis per sota de 18

Viatges de grup

Es requereix reserva avançada: 33 1 40 13 46 46

(Les visites per conferències oficials de museu són possibles)

– *Altres serveis*

Llibreria: 33 1 44 41 86 53

Documentació: 33 1 44 41 86 59

CIUTAT DE LA MÚSICA

El públic, que més ha assistit a La Villette, descobrirà el museu mitjançant els successos i visites temàtiques proposades per el seu departament cultural. Els visitants que més freqüenten a la cité constituiran uns nous públics inutilitzats a museus d'instrument. Inclòs els no amants de la música sentiran l'acolliment en aquest lloc: els instruments del recaptament, reflectint l'història de Western música, però també el de la música popular i tradicional, són objectes bonics nascuts del coneixement dels creadors d'instruments, els símbols d'una varietat ampla de cultures.

– *Un museu a la ciutat*

La cité de la musique és un lloc d'ensenyança i tendències, pràctica musical i d'oïda. Amb el museu, es tornarà un lloc de descobriments d'herència, en que una gran gamma d'activitats artístiques i culturals prenen lloc.

La cité nacional i internacional la condició així es reforçarà. Amb la seva investigació enterament computeritzada i documentada centrada i el seu laboratori tècnic de restauració, el museu és un soci clau d'institucions importants, músics professionals, investigadors i amants de la música a França i a l'estranger. El paper del museu és abans que res per enriquir, conservar i exposar el seu recaptament d'instruments de referència; encara deu reflexa també un punt de vista diferent a la música.

– *Un museu amb fins nacionals i internacionals*

Com qualsevol museu important, el musée de la musique s'equipa amb un departament cultural actiu per sota la direcció d'un músic. Els mitjans d'accés a la música són variats, les reserves poden ser individuals o estacionals: els concerts en el museu amplifiquen, fòrums musicals, concerts al descobert, mostra per el públic jove, museu classes, projeccions temàtiques de cine.

El departament cultural s'involucra estretament amb totes les activitats de la cité – és cap la unitat aïllada mera

però un element clau en aquest complex dedicat a totes les facetes de música. Està en el diàleg permanent amb el París Conservatoire, particularment en concerts setmanals coneguts com "punts d'orgue" (interludis), en el curs en el que estudiants toquen l'orgue Barroc de l'amfiteatre.

– *Les col·leccions*

El museu no és solament únic en la riquesa dels seus recaptaments d'instrument (4.500 instruments que toquen des del Renaixement fins avui); també posseeix un cos important d'iconografia (pintures, escultures, gravats) d'entrada a exposicions permanents i temporals en el que contenen l'evolució de l'instrument – fet mitjançant contextos canviats culturals i econòmics.

un recorregut de l'exposició permanent

Amb una àrea de superfície en l'accés de 3.000 metres quadrats, els vestíbuls de l'exposició permanent despleguen 900 instruments, pintures, escultures i els objectes diferents que segueixen els dissenys del músic Henri Loyrette.

Com els visitants penetren els vestíbuls del museu, ells son colpejats immediatament pel sentiment d'estar en una altra part, en un lloc de reflexió i el misteri en que los instruments – com molts objectes preciosos en vitrines, a la sèrie o reflectint configuracions orquestrals específiques, aïllant o encaixant en harmonies visuals delicades; literalment vibren als subjacents dialectes musicals: els objectes útils van veure dins d'un marc de les cultures i les societats dins dels que van sorgir, evolucionaren i es transformaren.

Capçal infraroig permet als visitants d'entrar i per escoltar extractes des de treballs importants com ells viatgen el museu divers nivell.

– *Nou parts*

Sobre el concert polit o la tomba pàl·lida del parquet, les vitrines i els terminals audio–visuals interactius presten continuïtat a una enquesta cronològica enriquida per seccions temàtiques. Però aquest moviment de fluid es trenca damunt per solucions espacials específiques en nou capítols que col·loquen els instruments dins dels contextos històrics, socials i culturals que van veure la seva emergència. En cada cas, un dispositiu comú fa possible literalment veure un treball determinat.

De totes maneres el visitant pot apreciar consideracions a tota la pràctica musical : l'arquitectura, acústica, el paper del públic entre d'altres.

Amb Claudio Monteverdi, descobrim Itàlia Barroca; amb Jean–Baptiste Lully's Akestes, la pompa i circumstància de Versailles; Jean –de Philippe Rameau's Dardanus ens porta a París, l'Opera i els salons de 1755 al Palais – Real; el naixement de concerts públics és evocat per Wolfgang de Amadeus Mozart's Symphonie parisina, el primer empeny en 1778 en el Tuileries Palace. Els recaptaments dels museus Occidentals de música des dels segles 17 i 18 són particularment excepcionals.

Quatre de capítols il·lustren el segle 19. Un és dedicat a Hector Berlioz's Symphonie millor a 74, el primer empenyat en l'auditori de París Conservatoire, i dona a conèixer els principis de l'orquestra romàntica; altres espectacles Giacomo Meyerbeer's Robert le diable, un drama líric empenyat a la desil·lusió Le Peletier òpera – allotja en 1831; Richard Wagner és també present, amb Parsifal i l'auditori del Bayreuth Festspielhaus. Finalment, perquè el segle 19 era l'edat de Fires del Món nosaltres descobrim la Salle des Fêtes al Trocadéro, que va proveir l'estructura per l'estreno de Camille de Saint – Saëns's Symphonie no3 avec orgue en 1878.

El museu que, des de 1991, ha complementat una política enèrgica d'adquisicions contemporànies, també evoca Igor Suavinsky's Sacre du Printemps el primer que empenyat al Teatre des Champs–Élysées en 1913, i

Mauricio Kagel's Ex – posició, el estreno que tingué lloc a Ircam's espace de projecció en 1978.

Per suposat, aquests nou capítols són els punts forts, els més espectaculars moments de la visita però els visitants també atrets per detalls donen a conèixer les moltes maneres per millorar un amor de la música.

– *Direcció*

221, avinguda Jean-Jaurès París 19e

Tel : 01 44 84 46 09

Metro línia 5 : Porte de Pantin

L'autobús : PC

– *Hores d'obertura*

Exhibició permanent

De dimarts a dissabte: 12–6 p.m.

Diumenge: 10 a.m. – 6 p.m.

Divendres: 12–9.30 p.m.

Dilluns tancat

Visites en grup

Per la cita. Tel: 01 44 84 46 46

Només matins

Entrada lliure

Tarifa plena: 35F

Tarifa reduïda: 24F

HOTEL LUTETIA

– *Le Grand Véfour*

Restaurant Gastronòmic de 3 estrelles a la Guia Michelin.

Autèntica joia del segle XVIII art decoratiu, a "Palais Royal gardens" distribuïts, per més de 200 anys el Véfour ha estat el punt clau de la gastronomia per la capital política, artística i literària vida.

A la primera porta, un encantador menjador privat, restaurat i condicionat, és perfecte per menjar, acomodats de 8 a 20 convidats. Per dinar, la Carte-Menu, amb seleccions variades, a un preu fix, és proposat dins el menú.

Aire acondicionat.

Pàrquing reservat.

(Tancat dissabte i diumenge, i a l'Agost)

– *Restaurant*

Le Grand Véfour

17, carretera de Beaujolais – 75001 Paris

Tel. : 01 42 96 56 27

Fax. : 01 42 86 80 71

– *Direcció*

45, Boulevard Raspail – 75006 Paris

Tel: 01 49 54 46 46

Fax: 01 49 54 46 00

E-mail: Lutetia-paris@lutetia-paris.com

Web: www.lutetia-paris.com

– *Com arribar-hi*

Metro: Sèvres Babylone

SNCF: Gare Montparnasse

– *Serveis*

250 habitacions: 220 dobles (1900–2500F), i 30 simples (1500–2900F)

Hotel de quatre estrelles

Esmorzar: de 75F a 145F

Habitació amb bany i serveis: 250

LE PROCOPE

Barri llatí – 13 carretera de L'Ancienne Comédie 75006 Paris – Tel: 01.40.46.79.00 – acollida de 12h00 a 01h00 del matí

Le Procope el restaurant més vell de Paris i primer cafè obre les seves portes al 1686. El propietari s'anomena Francesco Procopio Dei Coltelli.

En 1689, les comèdies-franceses l'instal·len davant de Procope i, entre dues representacions, el cafè esdevé el cafè del teatre.

Voltaire, Rousseau i Diderot són habitatges fidels i l'Enciclopèdia nasqué sobre els llustres del vidre de Procope.

Durant la revolució, es pot veure desfilar les Danton, Marat i Robespierre. Benjamin Franklin i peaufina la constitució americana.

Avui le Procope cultiva alegrement el plat burgès i la sopa de gurmets merlan "Colbert", gallina al vi, filet de

bou i un plat de fruits del mar.

Le Procope no és un gran restaurant però de totes maneres un bon restaurant, que en el fons és el més estrany!

Acollida de 12h00 a 01h00 del matí

13, rue de l'Ancienne Comédie – 75006 Paris

Telèfon :

France: 01 40 46 79 00

International: (+33-1) 40467900

Fax :

France: 01 40 46 79 09

International: (+33-1) 40467909

Pàrquing:

Escola de la Medicina

Mercat St-Germain

Metro:

Odéon

LE TEMPS PERDU

L'or nacional de l'art de vivre de la ciutat de Paris.

A rendez-vous per un-pretentious artista i escriptor, Le Temps Perdu com la plaça dreta de la vida i trobar conversa. En una decoració rústica, Françoise i la seva dona ens van ser benvinguts amb el somriure i la discreció que correspon a una clientela simple.

Dies d'obertura

7 / 7

12h00 / 23h30

– *Direcció:*

Carretera del Sena***LE MOULIN ROUGE***

– *Informació general*

Ball del Moulin Rouge

82 boulevard de Clichy

75018 Paris – França

Telèfon: +33 (0) 153.098.282

Fax de l'administració: +33 (0) 146.064.006

Fax de reserves: +33 (0) 142.230.200

– *Contactes per e-mail*

Demanda d'informacions/ Preguntes: Marie-Luce Garcia

Relacions: Fanny Rabasse

Comunicació: Jean Luc Pehau-Ricau

Mestressa del ballet – Audicions : Janet Pharaoh

LES AIGÜES

– *Ponts i Bateaux Mouches*

Adreça: Embarcador dels Bateaux – Mouches – París 8.

Tel. Reserves: 0142259610 **Fax:** 0142250228

Mº: Alma – Marceau **Bus:** 42, 92, 63, 72, 80, 83, 28, 49.

Els serveis de Bateaux – Mouches ens proporcionen diferents tipus de recorregut pel riu Sena, que depenen només de nosaltres; segons la duració del creuer que nosaltres vulguem triar.

Sortint des de Pont de l'Alma. Podem gaudir de dos tipus de creuer, els que duren una hora, i els que duren hora i quart.

Al **creuer d'una hora** tenim monuments a la riba dreta i esquerra, i els monuments i paisatges que podem observar són:

* A la riba dreta: l'Antiga fàbrica de sabó, el Museu d'Art Modern de la ciutat de París i el Museu Guimet.

Pocs segons després es passa sota la *passarel·la Debilly*.

– Arribant al Pont d'Iena; *A la riba dreta: el Pujol de Chaillot, el Palau de Chaillot, el Teatre Nacional Popular, el Museu de la Marina, el Museu de l'Home i el Museu dels Monuments Francesos.

*A la riba esquerra: el Barri de l'Escola Militar Champ de Mars, i la Torre Eiffel.

En aquest punt s'iniciaria el **creuer d'una hora i quart**: Passaríem per sota el Pont de Bir Hakein, i tot seguit veuríem la illa que separa el riu Sena en dos, anomenada *Îllée des Cygnes*; en la que es troba una rèplica de l'**Estàtua de la Llibertat**, quatre cops més petita.

És aquí on es fa la volta, i ara passem per la ribera esquerra del riu.

Arribant al Pont Mirabeau observem: la Torre de Radiodifusió, les Aules de música, l'Àntic convent i la Casa de Balzac.

Tot seguit podem veure: *le Quai de Jave*, i també; el Pont de Grenelle i la Còpia de l'Estàtua de la Llibertat.

Més endavant podem veure: el Pont de Bir Hakein un altre cop, i un Monument Danès a la Resistència.

* Tornem a estar dins del primer creuer; creuer d'una hora. Ens trobem novament al Pont d'Isena. Tornem a passar sota la Passarel·la Debilly, i sota el Pont de l'Alma. I final del primer creuer.

Al Pont Des Invalides, podem llogar un altre creuer amb els Bateaux – Mouches, que fan el següent recorregut:

– Comencem mirant la riba esquerra; des de la qual veiem: El Palau dels Borbons, l'Assemblea Nacional (actual cambra dels diputats), l'Hotel Lassay, la Presidència de la Cambra dels Diputats, el Ministeri d'Assumptes Exteriors, i l'estació àrea dels Invàlids.

Més endavant podem veure: el Port de Coches Royaux, el Museu d'Orsay, el Palau de la *Legion d'Honneur*, l'Hotel de Salm, l'Antic Hotel de Beauharnais, i la Piscina flotant Deligny.

Passant pel Pont de la Concorde, trobem una passarel·la, i tot seguit el Pont Royal, des de el que podem veure: el Barri St. Germain, les Cases Burgeses del segle XVIII, el Quai Voltaire i les cases de Voltaire, Ingres, i Oscar Wilde.

Després de passar pel Pont du Carroussel, entrem al Quai Malaquais; en el que trobem: les fortificacions de Carles V, el Palau Mazarin, l'Institute de France, l'acadèmia Francesa, i l'Escola de Belles Arts.

Passant el Pont des Ars, arribem al Pont Neuf, en el que veiem: el Barri La Huchette, el Barri Llatí, la Plaça i el Bulevard Saint Michel, el Quai des Orfèvres, la Sainte – Chapelle, el Palau de Justícia, l'Estatua d'Enric IV, i el Palau de la Moneda.

Després passem pel Pont St. Michel, el Petit Pont, el Pont au Double, el Pont de l'Archevêché; des de el que podem veure: el Ministeri d'Hisenda, el Quai de Béthune, i l'Estatua Sainte Geneviève.

Després ens queden el Pont de la Tournelle, i el Pont Sully.

Arribem al Canal St. Martín, és l'hora de fer la volta i tornar a passar per tots els ponts que hem visitat; però abans no podem marxar sense veure: La Bastilla, Enclusa del Canal St. Martín, i la Biblioteca de l'Arsenal.

També podem veure l'Església Saint Paul, el Barri de Marais, l'Església Saint Gervais i l'Île Saint – Louis.

Més endavant, mirant cap al fons podem veure: l'Hotel de Ville; l'Ajuntament, l'Estatua d'Etienne Marcel, la Plaça de Greve, la Torre Saint Jacques, el Camí a Santiago de Compostela, i el Museu Pompidou – Beaubourg.

Albergs

París Clichy:

Alberg de 340 llits. Ofereix la possibilitat d'acucir-hi en grups o de forma individual.

Podreu apreciar la calor i l'amabilitat que es proporciona als viatgers.

L'Alber es situa a les portes de Clichy; a dues passes de París, prop del riu Sena i del *Pavillon Vendôme*; propietat de Madame Récamier.

Adreça: Alberg Léo Lagrange–107, rue Martre 92110 Clichy.

Tél. 0141272690 **Fax:**0142705263

Pot arribar-se a l'alberg en:

Tren: estació de París St. Lazare a 4km.

Bus: Linia 54 –para a 200m– Linia nocturna: C

Metro: Linia 13; direcció Asnières Gennevilliers, para a Mairie de Clichy a 200m

(Obert 24h tot l'any)

Preu: 32FF amb esmorzar inclòs

Paris Jules Ferry:

L'Alberg està situat al *Canal St Martin*, lloc místic per excel·lència pel seu *hôtel du Nord* que ofereix una passejada d'allò més romàntica de la capital. Aquest immoble de pedra tallada, ofereix una visió esplèndida del Sacré Coeur.

Adreça: Alberg Jules Ferry –8, bd Jules Ferry–75011 París–

Tél. 0143575560 **Fax:**0143148209

Pot arribar-se amb:

Bus: Linies 20, 31, 54, 56, 65, 75 i 96 – para a Republique o Jules Ferry a 300m

Metro: Linies 3, 5, 8, 9 i 11 –para a Republique a 300m.

(Obert 24h tot l'any)

Preu: 40FF amb esmorzar inclòs

Paris Le d'Artagnan:

L'Alberg de joventut més gran de tot París, amb capacitat de 439 llits, 3 sales de reunió amb una capacitat de 100 places. Amb animació totes les nits de 20h a 2h de la matinada, una sala de televisió, una sala de jocs de video, Internet, un cinema gratuït i botigues.

Adreça: Alberg Le d'Artagnan –80, rue Vitruve–75020 París.

Tél. 0140323456 **Fax:**0140323455

Es pot accedir a l'alberg per:

Cotxe:Perifèria Est fins a la Porte de Bagnole fins a rue Vitruve per rue des Pyrénées

Bus: Linies PC i 57 –parada a Vitruve a 100m.

Metro: Linia 3 direcció Gallieni –parada a Porte de Bagnole a 600m.

Tren: París Gare de Lyon a 30mn.

(Obert tot l'any 24h)

Preu: 30FF amb esmorzar inclòs **QUARTIER DE L'ARSENAL**

Al 1512, tot i amb l'oposició dels *Celestins*; el poble elevà una banda de terreny a les riveres del Sena, per protegir-se de la fabricació de canons.

Història

El procés de Fouquet: Richelieu, feu construir a partir del 1631, un pati de justícia en el que s'hi jutjaven els crims especials. És devant d'aquest; que el subtenent de les finances *Fouquet*; acusat d'haver robat diners de l'Estat, és jutjat.

Amb el regnat de Lluís XIV, la pena es transforma en detencions.

El pati dels verins: Després de l'execució al 1676, de la *Marquessa de Brinvilliers*, fou acusada d'haver enverinat al seu pare i als seus dos germans, al igual que d'haver escampat una plaga d'enverinaments per tota la ciutat.

Davant del gran escàndol que s'havia produït, la Cambra de l'Arsenal; al 1680, crea la: *Cour des Poisons*.

La plaça de la Bastilla

Adreça: Place de la Bastille

Mº: Bastille

La *Columna de Julliet* domina aquesta àmplia cruïlla, teatre dels famosos enverinaments de l'any 1789.

Història:

La construcció de la Bastille: L'Hotel Saint – Paul, on vivia Carles V, no estava fortificat. Amb la necessitat de preparar un refugi; el rei decideix elevar una muralla, tot envoltant el castell Saint – Antoine. Allò que els parisins anomenaran la Bastilla.

L'encarregat de posar la primera pedra d'aquesta fortificació fou: Hugues Aubriot; l'any 1370, i assegurà la seva base econòmica per mitjà de la pressa: tots els homes que vagarejaven per la població són conduïts a l'obra. Així la construcció de la Bastilla finalitzà l'any 1382.

La història de la Bastilla no té res d'heroic: assaltada set cops; en el transcurs de les guerres civils, ella es rendeix sis cops sense cap tipus de resistència.

El capítol més impactant es produeix al 1652, quan la *Grande Mademoiselle*, cosina de Lluís XIV, va fer obrir la porta de St. Antoine a la frondosa armada de *Condé* i perseguen les forces reials de *Turenne*.

El règim de la pressó: Els detinguts a la Bastilla, generalment foren l'objectiu d'una lettre de cachet: l'enigmàtic Masque de Fer, el turbulent senyor Bassompierre, el sincer Voltaire, el jove Mirabeau, *el chevalier d'industrie Latude*; va passar 28 anys empresonat i s'escapà tres cops.

Al 1784, les cartes d'arbitrarietat reial són abolides: la Bastilla queda quasi vuida. El governador, el marquès

de Launay, ja no tenien sota les seves ordres els 32 Suïssos i els 82 invalids.

La pressa de la Bastilla: El 12 de Juliol de l'any 1789 sorgeix l'espurna: el popular ministre Necker és renovat pel rei.

La Borsa és tancada, mentre que el poble s'agita i agafa por. Van en busca d'armes. El dia 14 al matí; invadeixen l'*hôtel des Invalides*, i poc després caminen cap a la Bastilla per trobar-hi les municions.

Els assaltants prenen els carrers; fins que les tropes Suïsses els fan parar a les portes de les muralles. A finals de la tarda, amb l'arribada dels guardies francesos, comença la massacre i els set pressoners que quedaven adins, són posats en llibertat. Tot i això, la Bastilla fou demolida.

La plaça actual: Sobre el terra de la plaça, unes línies formen el contorn de l'antiga fortalesa. Avui en dia, al bell mig de la plaça monumental; hi ha una font en forma d'elefant.

L'obertura del carrer *Lyon*; 1847, del boulevard Henri-IV; 1866, la construcció de l'estació de la Bastille; 1859, han modificat totalment l'aspecte de la plaça.

La Défense

Adreça: La Grande Arche

Tef. 0149072757 **Fax.** 0149072790

Mº. Línia 1 – La Défense **RER A:** La Défense

Bus: 73 (Gare d'Orsay, Concorde, Étoile)

Aquest barri deu el seu nom a un monument commemoratiu de la *Défense de Paris*, a l'any 1871; el qual adornava el *rond – point* a les afores de la part Oest.

Història:

Amb l'adopció d'un projecte l'any 1956, per disposar de la sortida Oest de la ciutat, i per crear el límit de la capital i un centre de negocis i habitatges d'una concepció més moderna, el barri de la Defensa va esdevenir la més ampla obra empresarial de la regió parisina.

Fou creada sota la responsabilitat de l'*Établissement Public pour l'Aménagement* de la Defense (EPAD), creada al 1958, una superfície al voltant de les 800 hectàrees s'estén sobre *Courbevoie*, *Puteaux* i *Nanterre*, tenint com a possibilitat transformar-se en un nou model de centre urbà.

Aquest programa d'*aménagement* es repartia en dues zones:

--**zona A:** zona principalment dedicada als negocis, que cobreix 130 hectàrees sobre els municipis de *Puteaux* i *Courbevoie*.

La construcció d'aquesta zona progressarà en direcció al Sena; i finalitzarà aproximadament l'any 1985.

--**zona B:** aquesta zona ocupa una extensió molt més ampla de terreny: 630 hectàrees aproximadament sobre el municipi de *Nanterre*.

Aquesta zona també enllaça París – Versailles; a l'île de Chatou, amb la via fèrria.

En aquesta zona hi podem trobar: l'Escola d'Arquitectura, el Parc Departament de la Defensa (de 24 hectàrees, en el que hi podem trobar: un jardí botànic, un teatre de 900 places, i una casa de cultura. Fou construït per Kalisz et Aillaud: conegut per les curioses voltes que fa sobre els murs del parc.)

Després de l'any 1964; any en que divuit immobles ocupaven la Défense; majoritàriament d'oficines; tot just 850 000m² d' 1 550 000 que comptaven en el projecte. Així, noms de grans empreses s'anaven instal·lant successivament: Elf-Erap, AFNOR, Compagnie Générale Maritime, EDF-GDF, IBM, Mobil Oil, Union des Assurances de Paris, Crédit Lyonnais, FIAT, Société Générale, ...

Al 1980, unes 40 000 persones treballaven a la Défense. I, pel que fa als grans magatzems: 120 000m² de superfície eren dedicats a aquests (le Printemps, més de 150 botigues i una vintena de restaurants i cinemes).

Le Moulin Rouge:

El Moulin Rouge; un dels més famosos cabarets de París, i el seu cèlebre French Cancan; immortalitzat nombroses vegades pel pintor Toulouse – Lautrec.

A més a més, el *Moulin Rouge* ofereix la possibilitat de sopar – espectacle (és requereix vestimenta adequada i jaqueta per als senyors).

Els **preus** són molt variats:

–Només espectacle: 500FF

–Sopar – espectacle: 780FF / 825Ff

Adreça: 82, Boulevard de Clichy –75018 París

Tef. 0153098282 **Fax.** 014223

LIDO:

El *Lido* és un cabaret al cor de *Montmartre*; que ofereix la representació del French Cancan; en el que es fa patent el bon humor.

Després arriba la prestigiosa revista del *Lido*

Aquí els **preus** depenen de:

*1ª representació: – amb sopar (20:00h) i espectacle (22:00h) mínim 815FF fins a 1015FF

– sense sopar, només espectacle (21:30h) 560FF.

* 2ª representació: – de dijous a diumenge (23:30h) 460FF.

– de divendres a dissabte (23:30h) 560FF.

Adreça: 116 bis, av. des Champs – Elysées –75008 París.

Tel. 0140765610 **Fax.** 0145611941

M°: George V **RER:** Charles de Gaulle – Etoile

QUARTIER DE L'HORLOGE

Adreça: Rue Beaubourg / rue St-Martin.

Aquest nou barri modern de peatons –no hi ha cap oficina ni cap lloc de treball; és un barri comercial desde 1982–, que beneficia amb una animació constant als seus habitants; gràcies a les vitrines tornassolades que proposen els botiguers i dissenyadors.

Una de les altres admiracions que aquest barri origina és: el nou conjunt d'un rellotge i els autòmats.

El defensor del temps: Jacques Monestier, va estar menys de tres anys per concebir i realitzar aquest rellotge de 4m d'alçada, programat electrònicament; que cada hora dona les hores amb un cant diferent dels tres animals que formen i simbolitzen els tres elements: un drac (la Terra), un ocell (l'aire), i un cranc (l'aigua).

Le Quartier Latin

Rep aquesta denominació; perquè fou per la seva proximitat al Sena; que va permetre l'entrada dels gal·lo-romans. També és aquí on es concentra la joventut cosmopolita, la bohèmia, i la fantasia que tenen els seus carrers, ...

En aquest barri està *le Boulevard St-Michel*. En ell podem trobar nombrosos cafés i terrasses, amb la història dels seus escriptors; que forma el centre de la seva història.

Al voltant de la llibreria **Gibert** hi ha reunits els comerciants de llibres, en els que podem trobar tot tipus de gèneres literaris. Podem triar entre llibres nous, o d'ocasió, artístics o escolars, d'autors francesos o internacionals, ...

En els carrers adjunts, podem observar-hi: *caves*, restaurants exòtics, terrasses, cinemes d'assaig; que no aporten gaire treva nocturna a les deambulacions dels estudiants, ja que a l'estiu (majoritàriament); hi ha nombrosos concerts d'entrada lliure.

En aquest barri també hi ha moltes esglésies que donen a la *Place de la Sorbonne*.

Al barri llatí hi trobem: la Sorbona, el Panteó, la plaça Maubert, ...

Le Marais

M^o: St.-Paul – le-Marais

És un conjunt de restauracions intel·ligents; és un dels barris més dignes per fer-hi una llarga visita. Els seus hotels privats desde els segles XVI –XVII –XVIII, amagats en l'oblit, lliuren cada any nous tresors d'arquitectura i decoració.

Història:

Un lloc d'aiguamolls: Des de l'època romana, l'actual carrer St.-Antoine; realçava i protegia de les riuades, enllaçant París amb Melun.

Al segle XIII, alguns convents s'instal·len a les ribes del riu; cosa que diferencia *le Marais*, per raons culturals.

Carles V, demanà protecció militar quan a l'Est és tancà la poderosa Bastille. Així, amb aquesta annexió, el Marais recupera la seva consagració: la monarquia; fugint dels palaus, és fixen en l'hotel St.-Paul, després en

l'hotel des Tournelles; on a mitjan segle XVI, als sobirans els hi agradava viure entre la seva població.

Un barri a la moda: A principis del segle XVII, a la plaça reial (actual *place des Vosges*), es va crear; sota les ordres d'Enric IV, el cor de Marais; un centre que denotava elegància i festivitat.

Mentre que els Jesuïtes s'instal·laven al carrer St.-Antoine; els grans senyors i els cortesans, edificaven al voltant de les esplèndides residències que pertenyien als millors artistes del **Grand Siècle**.

A Marais, en aquesta època, s'el·labora el típic hotel particular a la francesa: construcció clàssica i discreta, entre la que s'hi troben patis i jardins.

Els filòsofs hi gaudien de magnífics salons; els músics i els oradors, podien gaudir de les vistes de St. -Paul i de St. -Gervais.

Quan la moda és desplaça cap a l'Oest, la noblessa es retroba amb Lluís XVI, entre els suburbis de St. -Honoré i St. -Germain.

La pressa de la Bastilla simbolitza el final del Marais residencial, i dona lloc a les destruccions i a l'abandó.

QUARTIER MAUBERT

El vell barri de la Moubert; amb els seus carrers tortuosos i mal construïts, ha tingut desde sempre mala reputació. Però, durant els últims anys ha sigut objecte d'una important reconstrucció.

Les seves velles cases dissimulen una xarxa de subterrànies, que s'ajunten a les riberes del Sena.

Fins a principis de segle; el refugi de *Mauvais*, estava ple de nois i de conspiradors.

Davant del moll, girant a l'esquerra; en el carrer *Des Grands-Degrés*, entre el *Carrefour* i el carrer *Frédéric-Sauton*; l'any 1206, és construï l'escola de Grec; la primera fundada a París.

Montmartre

M°: Place-Clichy

És el barri amb més contrast de la capital: els bulevards ànonims comparteixen protagonisme amb els millors recons de la ciutat.

Història:

El turó dels Martirs: Montmartre és el turó de *Mercuri*, desde el VIII segle, conegut també amb el nom de: *el turó dels Martirs*.

Saint Denis, el primer bisbe de París, l'arxipreste **Rustique** i l'arxidiaca **Eleuthère**, van ser decapitats a la ciutat; va ser llavors quan el cap sagnant de *Denis* va arribar rodolant al lloc que ara coneixem amb el nom de Saint - Denis.

La vida bohèmia: Durant tot el segle XIX, els artistes, els escriptors, ..., són atrets per la vida pintoresca i lliure de la **Butte**. Venen a buscar la inspiració en els models de la *place Pigalle* i dels seus cabarets; que són els que presidiran la gran generació dels anys 1871 - 1914.

Els primers cercles poètics (*Club des Hydropathes, le Chat Noir*), es transformaran en *café - conc'*; on es

descobriran les cançons d'*Aristide de Caran d'Ache* i d'*André Gill*.

Al *Moulin Rouge*, fundat l'any 1889, representa tot l'ambient del París d'aquella època; en la que tothom ve a admirar a *Yvette Guilbert*, *Valentin le Désossé*, *Jane Avril*, i *la Goulue*.

Fins que amb la Gran Guerra, la **Butte** de Montmartre; encara que conservada per *Lapin Agile* i *Bateau-Lavoir*, no va poder amb **Montparnasse**, que es va fer amb el poder d'atracció de Montmartre, tot i que aquest; avui en dia continua amb els plaers nocturns.

Maison de Balzac:

Adreça: 47, rue Raynouard –75016 París.

Tel. 0155744180. **M°:** Passy, La Muette **RER:** C; Boulainvilliers

Horaris: 10h – 17:40. Tancat els dilluns i els dies festius.

Preus: Per als menors de 27 anys és gratuït. El preu d'entrada per visitar el museu és de 25FF; amb les reduccions, el seu preu és de 18FF.

Residència en la qual Balzac redactà *La Comédie Humaine*.

A la mateixa casa podem adquirir: edicions originals de les seves novel·les, objectes personals de l'escriptor, il·lustracions, ...

Paul Verlaine:

Residència en la que podrem trobar tota classe d'objectes personals del famós escriptor; i en la que podem comprar els reculls dels poemes més interessants de l'autor.

Història

En un principi l'escriptor evocava personatges sensuals, preciosos, i fins i tot tristos; quan coneix a la que serà la seva dona: *Mathilde Mauté*; comença a descriure en les seves poesies la felicitat, la cançó d'un esperit lliure i sincer.

Verlaine fou empressonat per haver disparat al seu amic *Rimbaud*. En sortir de la pressó; Verlaine cultivà una poesia sensible en l'aire.

Madamme de Sevigné:

Fou un personatge excepcional i molt preciat de la societat del seu temps (segle XVII). Plena de vivacitat i d'una llibertat d'estil excepcionals de l'època clàssica.

Història

Fou un excel·lent personatge: atrapada per la vida mundana; un cop casda amb el *Marqués de Sévigne*, va fer amistats molt destacades entre la *Cort* i els *salons*; entre ells destacava: el de ***Madamme de La Fayette***; (entre els que hi aprofitava per escriure correspondència per als seus amics parisins i per a la seva filla).

Arthur Rimbaud:

Habitatge en el que podem veure objectes personals de l'escriptor i en el que podem comprar o admirar les obres d'aquest apreciat poeta.

Història:

En els primers poemes de l'escriptor s'hi troba una clara influència de l'escriptor Víctor Hugo.

Més endavant; amb l'aixecament de la Comuna i amb la declaració de la guerra, amb la seva poesia ell hi trobarà la llibertat de l'esperit. Així, és pot confondre poesia moral; per poesia de revolució social.

Al final dels seus temps; canviarà les imatges dels seus poemes per: la exploració d'un univers imaginari, i per les imatges metafòriques que desplaçaran als sentiments.

Édith Piaf:

El seu verdader nom era: *Giovanna Gassion*.

Fou la més gran figura de la música francesa del segle XX.

Història:

Començà a cantar pels carrers parisins; fins que la descobrí el director d'un cabaret, que la promocionà i començà a sortir a les ràdios, als music-halls, ...

Les seves cançons sempre teniem l'amor – no només romàntic– com a lema.

Els seus últims anys van estar marcats per la malaltia i la mort. Un escriptor va dir: Ella és la llum de les joies; o la fatalitat dels cors, però amb les seves lletres i amb les seves pinzellades de realitat; fa aparèixer les ombres de les històries de: Goya, Delacroix i fins i tot de Forain.

Òpera Nacional de París–Garnier:

Història:

La situació de l'Òpera Garnier, va estar determinada pel plànol d'urbanisme d'Hausmann.

Desde 1820, es tenia l'idea de construir una nova òpera, i al 1860, un concurs reuneix a 171 arquitectes. El guanyador fou un arquitecte; fins aleshores desconegut: Charles Garnier.

Garnier sonmiava amb crear-la amb estil Napoleònic; l'idea no va ser ven rebuda; però l'obra va convertir-se en la més bella del Segon Imperi.

És l'edifici més gran del món del teatre amb 11 000 m² de superfície. L'escenari té capacitat per 450 figurants. L'edifici té les dimensions d'onze immobles.

Els balets i l'òpera clàssica són avui dia, els prestigiosos anfitrions, però ara també s'hi obre pas la música i la dansa moderna; que entren amb força.

El personal de l'òpera s'està enriquint desde 1972; el personal del *Ballet de l'Òpera–Comique*, consta de 1100 professionals.

L'Òpera va ser construïda al 1875; és la més antiga de la Ciutat. Fou construïda per Charles Garnier.

L'Òpera de París és un èxit monumental del Segon Imperi.

Els horaris són; –Estiu: 10:00h–18:00h

– Hivern: 10:00h–17:00h

Téf.0140012263

L'òpera està situada a: *Place de l'Opéra* – 75009 París.

S'hi pot arribar amb:

–**Metro:** Opéra **RER A:** Auber

Òpera Nacional de París–Bastille;

Téf. 0140011970

L'Òpera està situada a: *Place de la Bastille* – 75012 París.

Possibilitats d'arribar–hi amb:

–**Metro:** Bastille.

L'Òpera fou construïda el 1989. Al contrari de l'anterior, aquesta és l'obra més important dels últims anys.

L'Òpera és una obra de Carlos Ott.

Els horaris de la visita guiada són:

10:00h–11:00h–12:00–13:00h– 17:00 i amb cita prèvia.

Bois de Boulogne;

75016 París.

Pot arribar–s'hi amb **metro:** *Porte Maillot*, més el **bus** 244.

Té una superfície de 845 hectàrees plantades amb 150.000 arbres (dels quals el 56% són roures).

El bosc ofereix: 35km de senders peatonals, 29km de pistes per muntar a cavall, una pista ciclista de 3'6km al voltant de l'hipòdrom de *Longchamp*, i un circuit cicloturista de 9'2km.

Ofereix també la possibilitat de llogar barques per navegar pel llac *Inférieur*.

Història:

Un bosc reial: En temps anteriors aquest parc era anomenat: *la forêt du Rouvre*, perquè hi dominaven els roures –cubrien els boscos de *Chaville*, *Meudon*, *St. Germanin–en–Laye* i *Montmorency*.

Els caçadors hi caçaven els cèrvols, els llops, els senglars, ...

Al 1308, els carnisers; ajudats pel rei Philippe IV le Bel, construeixen una església semblant a la que coneixien de la Màneg; però ells l'anomenaran com Notre-Dame-de-Boulogne-le-Petit. Poc a poc, el nom de Boulogne deixa enrera el primer nom amb el que era conegut el bosc.

Devastacions: Sota la Revolució, el bosc de Boulogne esdevindrà un refugi. L'armada anglesa i la russa acamparan aquí, durant l'any 1815.

El bosc modern: Napoléon III, cedeix el bosc al poble al 1852, a canvi de gastar-se 2 milions en quatre anys per embellir i modernitzar el bosc. Haussman i els seus col·laboradors aconseguiràn una obra inmillorable. El bosc és transformat en parc, seguint el model del Hyde Park de Londres; i així ara ofereix totes les comoditats abans explicades.

Parc Monceau;

75008 París.

S'hi pot arribar amb el **metro Monceau**.

El parc ens ofereix 8'25 hectàrees de jardins i passeigs; amb escultures i d'altres sorpreses amagades entre la vegetació.

Història:

Al 1778, *el duc d'Orléans*; futur Philippe – Égalité, demana al seu company escriptor *Carmontelle* els plànols del seu jardí. Així naixerà el *Parc Monceau*: ells decideixen que es troben en un país ple d'il·lusions i volen construir un parc en el que hi hagi: piràmides, temples romans, ruïnes feudals, molins holandesos, ...

Al 1852, el parc s'omplirà de luxosos hotels, mentre que l'ingenier *Alphand*; creador de *des Buttes-Chaumont*, construeix un jardí públic d'estil anglès.

L'itinerari proposa la recerca de maravellosos i els més pintorescos recons del parc.

La rotonda de l'entrada; anomenada també *Pavillon de Chartres*, edificada per *Ledoux*, les nombroses estatués disperses entre la verda vegetació, fan gaudir als visitants del parc nombrosos moments de calma impossibles d'oblidar.

Le jardin de Luxembourg;

75291 París Cedex 06

Història

Avui; com ahir, el jardí de Luxembourg exerceix una gran atracció.

Els passeigs apreciats les seves ombres, l'harmonia de les seves línies i les seves perspectives.

Els estudiants i les joves mares, s'entretenen amb les regates en miniatura dels velers sobre els estanys; amb partides de tennis o de bitlles, o amb les escenes animades de les marionetes.

Les estatués comencen a envair la gespa. Avui ens les trobem a cada pas.

El monument més bonic és el dedicat a *Delacroix*; fet per *Dalou*.

Són les estatuës de *les reines de França*, les que ens acompanyen fins a les terrasses més populars.

A l'extremitat d'un estany allargat i amb molta ombra per la quantitat de vegetació que té; on podem trobar la *fountain de Médecis*.

Bois de Vincennes;

Al igual que el *Bois de Boulogne*; el *Bois de Vincennes* ens ofereix un munt d'elements pintorescos, i ofereix la possibilitat de gaudir del zoològic i del seu parc floral.

Història

El bosc reial: A partir del segle XVII, l'aire de Vincennes, i els seus magnífics arbres fan que els amants de la natura penetrin dins del parc.

Serà sota el domini de Lluís XV, que es commemorarà el monument de la Piràmide dins del parc.

Al 1798, amb la construcció del Pol·lígón de l'Artilleria; que s'obren una sèrie d'empreses que seràn efectuades dins del parc fins als nostres dies, per raons militars o esportives.

El bosc modern: Al 1860, Napoleó cedeix Vincennes –Castell i terrenys militars excluïts– al poble de París perquè ell el transformi en Parc.

Haussmann serà el que farà créixer el llac de *Grave*; (amb l'aigua d'aquest llac s'alimenten altres llacs més petits).

Al 1931, l'*Exposició Colonial* s'instal·la als voltants del llac *Daumesnil*; on es construeix el *Museu de les Arts Africanes i Oceàniques*, i altres monuments del *Jardí Tropical*.

Cementiri PÈRE–LACHAISE

Obert de 7:30h a 18h (del 16 de Març al 5 de Novembre). De 8h a 17:30h (del 6 de Novembre al 15 de Març).

Dissabtes obert a les 8:30h; diumenges i dies festius obert a partir de les 9h.

Història:

Al 1763, i sota el regnat de Lluís XIV; els Jesuïtes són expulsats de la *Folie–Regnault*, i el confessor del rei; el Pare Chaise, va restar sempre a la regió.

Al 1803, la Vila va recollir les propietats de les terres i les va transformar en un cementiri, possant–li com a nom el del confessor del seu rei, que sempre els feu costat.

D'aquí el nom del cementiri.

És aquí mateix on el 28 de Maig de 1871, transcòrrer l'últim i sagnant episodi de la Comuna.

Els últims insurreccionats, es tancaren dins del cementiri, i foren atacats pels habitants de *Versailles*, els quals, la nit del 27 de maig entren dins del cementiri. Aquest acte va finalitzar amb una brutal lluita entre les tombes.

A l'alba del següent dia; els 147 supervivents foren afusellats contra la muralla de la cantonada Nord–est del cementiri. **Le mur des Fédérés**, és encara avui, objecte de nombroses peregrinacions de caràcter polític.

Característiques del cementiri:

Aquest cementiri és el més ampli i el més interessant de tot París.

Els monuments d'homes cèlebres que aquí és troben, fan que el recorregut sigui per als nombrosos visitants, un peregrinatge històric.

Alguns dels importants personatges que es troben enterrats al cementiri són:

Rossini, Gustave Charpentier, Chopin, Géricault, Molière, Família Hugo, Murat i Caroline Bonaparte, Edith Piaf, Oscar Wild, Marcel Proust, Delacroix, Balzac, Georges Bisset, ...

Cementiri MONTPARNASSE

És al barri de Montparnasse on es troba aquest cementiri; com el seu nom indica.

El cementiri el trobarem a la dreta del Boulevard Edgar – Quinet, anant per aquest carrer es trobarà la porta principal del cementiri.

En aquest cementiri hi trobarem enterrades les restes de: Baudelaire, André Citroën, Tristan Tzara, César Franck, Houdon, ...

Cementiri de MONTMARTRE

Baixant pel carrer **Lepic**; antic camí de carros; i seguint pel carrer **Joseph-de-Maistre**, girant a la dreta al carrer **Caulaincourt**, i a l'esquerra hi trobarem un pont metàl·lic que ens farà arribar fins al cementiri.

Un cop a les portes del cementiri; hi tindrem accés per l'escala de l'esquerra.

En aquest cementiri hi descansen les restes de: Hector Berlioz, Henri Heine, Edgar Degas, la Dame aux Camélias, ...

CONCLUSIÓ

Aquest treball ens ha servit per descobrir els recons necessaris per conèixer millor París.

Hem vist que darrera d'aquesta Ciutat de la Llum, a part dels destacats monuments; i de la lluminosa Torre Eiffel, hi ha altres imprescindibles llocs artístic–literaris. Anant–hi alguna vegada, podem veure un munt de coses; de vida amagada, en aquesta ciutat impossible de conèixer en tots els seus secrets meravellosos. És un passeig diferent dels que es poden fer en viatges precipitats. En aquests, no visitariem algun dels nombrosos bars en els que els artistes prenen el seu café a mitja tarda, ni els tallers – museus de pintors cèlebres –no reconeguts en el seu dia– que encarnen la vida parisina; ni passeigs pel Sena més enllà dels Bateaux–Mouches, ...

En resum:

Hem descobert que abans d'iniciar un viatge, hem de cerciorar–nos del que hi ha més enllà del que es veu a simple vista; com ja havíem intuït al llegir *Le voyage* de **Boudelaire**.

Collège de France

El *Collège de France* és troba situat sobre les ruïnes d'unes grans termes gallo–romanes descobertes al 1864,

de les quals no queden vestigis després de 1939.

El collège de France és al turó de Ste-Geneviève, al Barri Llatí.

El Col·legi de les tres llengües: Al 1530, sobre les instàncies del gran humanista Guillaume Budé, François I^r, creà; juntament amb dotze lectors reials, un nou ensenyament.

Els professors revien una dotació del rei, que els permetia donar gratuïtament les lliçons escolars.

El *Collège des trois langues* ensenyava llatí, hebreu i el grec.

Enric II, donant alberg als seus lectors als col·legis de: Cambrai i Tréguier. És en aquest emplaçament on s'orgirà el *Collège royal de France*; edificat sota les ordres de Lluís XIII. Amb les tres llengües s'ajuntaren: les matemàtiques, la medicina, la cirurgia, la filosofia, l'àrab, la botànica, l'astronomia, ... I amb Lluís XV s'obren els cursos de literatura francesa.

El Col·legi de la França moderna: Al 1778, els bastiments són reconstruïts per *Chalgrin*. I, amb la Revolució; l'institut pren el seu nom actual de *Collège de France*. Les renovacions són fetes entre els anys 1831 i 1877. Més tard; al 1930, es faran importants engrandiments; realitzats per l'instal·lació de nous laboratoris.

El Col·legi de França, depenia al 1852 del Ministeri d'Educació Nacional.

No podem anomenar a tots els grans savis, i escriptors que han passat per l'institut, però un exemple serien: Cuvier, Ampère, Michelet, Champollion, Renan, Marcelin Berthelot, Bergson, Paul Valéry, i avui; François Jacob –Premi Nobel de medicina al 1965–.

La Sorbonne

Fundació: Un canonge de París, *Robert de Sorbon* (la costum és la de portar el nom del teu poble natal); esdevé confessor de *Saint Louis*, que al 1253 funda; amb l'ajuda del rei, un col·legi on setze estudiants pobres rebien ensenyament aïllats.

Aquest és l'origen de la Sorbonne; que durant l'Àntic Règim; serà el centre d'estudis teològics i la seu de l'Universitat de París.

És dins dels seus bastiments que s'estableixen, al 1469, tres impressors de *Mayance* cridats pel rei Lluís XI: són ells els que posen en marxa la primera impremta de França.

De Richelieu als nostres dies: Richelieu, electe provvisional de la Sorbonne, decideix reconstruir els bastiments de l'església; que es trobava en ruïnes.

Els treballs de reconstrucció duren desde 1624 al 1642. El restabliment es suprimeix al 1792, al mateix temps que l'Universitat.

Napoleó la restableix al 1806.

Un cop restablida i considerablement engrandida per *Nénot*, del 1885 al 1901; la Sorbona esdevé el principal centre d'ensenyament superior de França.

Al 1968, la *Sorbona* fou; juntament amb *Nanterre*, el centre de la *contestation* i de la igualització d'estudiant; fins al punt de ser el: punt de partida de manifestacions populars del mes de maig i de la reforma de

l'Universitat.

És avui en dia la seu de les universitats de París.

LA SALPÊTRIÈRE

Un troba en aquest àmpli establiment hospitalari tota la noblesa de l'arquitectura del Gran Segle.

Història

Sota Lluís XIII, aquí hi existia un petit arsenal on es fabricava la pólvora amb salnitre. Amb Lluís XIV; al 1656, s'instal·la a la *Salpêtrière* l'Hospital general dels pobres de París, amb la intenció de fer desaparèixer la mendicitat dels carrers.

al 1662, l'hospital comptava amb deu mil dispesers. Després dels treballs d'engrandiment (sota la direcció de *Le Vau*); al 1667.

Al 1670, el *Libéral Bruand*, comença a construir l'original capella de l'hospital; al mateix temps que es construeix *l'hotel des Invalides*.

Poc a poc, l'hospital acull sense distincions als esguerrats, als orfes, a les prostitutes, ... La casa de la sanitat esdevé pressó per a tots els pressoners; tots sota el mateix règim.

Un dels metges: el gran i noble *Pinel* (1745–1826); aprén el tractament humà per als dementes.

És a finals del segle XIX, que el *professor Charcot*; el qual donà classes a *Freud*, també donà classes de neuro-psiquiatria a la *Salpêtrière*.

INTRODUCCIÓ

Una de les causes per les que hem triat fer aquest treball és que, en un futur ens agradaria estudiar turisme; i un bon inici seria anara a: *La recherche de París, Ville lumière*.

Expliquem aquí breument; cada un dels apartats que formen el treball:

*Transports; París ens ofereix la possibilitat de desplaçar-nos amb molts i diferents tipus de transports, com ara: l'autobús, el RER i metro, i per els més aventurers; també la possibilitat de la bici.

*Estacions i monuments; París té set estacions ben diferents; cada una de les quals ens explica la història del barri al que envolten. També podem gaudir de la ciutat amb llargues passejades pel Sena amb diferents tipus de vaixells, desde els que hi podem veure els monuments i edificis més importants de París; com ara: Notre Damme, Sacré Coeur, el Panteó, ..., entre molts altres.

*Barris i Bohèmia; París és una ciutat que té barris amb històries ben diferents; entre els més importants hi trobem: Le Marais, La Défense, el Quartier Latin i Montmartre, ... Dels barris en els que s'hi trobava la Bohèmia hi podem trobar les empremtes de: Delacroix, Víctor Hugo, Balzac, ...

*Parcs i jardins; La ciutat té molts espais verds com ara: Le Bois de Boulogne, el Parc Monceau, el Jardin de Luxembourg, ...

*Cementiris; En aquests espais és on hi reposen les restes de famosos escriptors, artistes, polítics, cantants, ...

*Òperes; la ciutat té dues grans òperes, sales de música, nombrosos teatres, infinits espectacles; entre els que hi destaca Le Moulin Rouge.

*Hotels i Albergs; Per dormir hi ha una red d'albergs, o si es prefereix, hotels impregnats d'història; en els quals hi han passat o hi han viscut escriptors i artistes.

*Restaurants; Hi ha nombros restaurants famosos de la bohèmia parisina, en els quals el menjar és asequible a tots els gustos i preus: podem triar entre la varietat de plats exòtics d'altres països (sobretot al Quartier Latin), fins a les degustacions més sofisticades de la millor cuina francesa, passant pel menjar més car; però no fi de les *Brasseries*.

Le Voyage

(...)

Mais le vrais voyageurs sont ceux-là seuls qui partent

Pour partir; coeurs légers, semblables aux ballons,

De leur fatalité jamais ils ne s'écartent,

Et, sans savoir pourquoi, disent toujours: Allons!

Ceux-là dont les désirs ont la forme des nues,

Et qui rêvent, ainsi qu'un conscrit le canon,

De vastes voluptés, changeantes, inconnues,

Et dont l'esprit humain n'a jamais su le nom!

(...)

Étonnants voyageurs! quelles nobles histoires

Nous lisons dans vos yeux profonds comme les mers!

Montrez-nous les écrins de vos riches mémoires,

Ces bijoux merveilleux, faits d'astres et d'éthers.

Nous voulons voyager sans vapeur et sans voile!

Faites, pour égayer l'ennui de nos prisons,

Passer sur nos esprits, tendus comme une toile,

Vos souvenirs avec leurs cadres d'horizons.

(...)

Baudelaire

El món subterrani:

Sota la ciutat s'amaga un gran món subterrani desconegut; de kilòmetres de galeries i túnels, que porten el mateix nom del carrer, avinguda o *boulevard* amb el que corresponen a la superfície de la ciutat.

És en aquests túnels, on la policia intenta evitar que es celebrin: misses negres i ritus satànics que els iniciats preten celebrar d'amagat.

Aquest món subterrani, en francès rep el nom de: ***Les égoûts***.

LOUVRE

– Història

La biblioteca de Carles V – instal·lada a una de les torres originals de Felip August – Fou eventualment dispersada. François I began una nova col·lecció d'art amb 12 pintures Italianes. Aquest inclou treballs per Titian, Raphael, i Leonardo da Vinci, la més famosa éssent la Gioconda – o Mona Lisa. La reial col·lecció va créixer i pel regnat de Lluís XIII, foren nomenades 200 peces. Henri II, i Catherine de Médicis va continuar ampliant la col·lecció, com ho van fer altres. Quan Lluís XIV va morir al 1715, hi hagueren 2500 peces d'art i objectes.

Fins la Revolució, aquesta col·lecció va ser estricta per l'ordre privat de la Cort. Finalment, la idea d'un museu (original amb Lluís XIV) va ser realitzada al 10 d'Agost de 1793, quan el Museu de la República es va obrir al públic.

Napoleó es va fer amb la col·lecció per un tribut exacte dels països que ell va conquerir, però molts d'aquests van ser tornats al 1815 després de la seva desfeta a Waterloo. Sota Lluís XVIII Venus de Milo fou adquirida (per 6000F) més curt després que es redescobrí a la Illa de Melos al 1820.

Al 1848 el museu transformà la propietat de l'Estat. Amb un pressupost anual devotà a adquirir nou art, la col·lecció continuà creixent. Donacions privades també van augmentar la possessió del Museu.

Al 1947 les pintures impressionistes es van traslladar a Jeu de Paume i l'Orangerie. (Al 1986 aquests es van transferir al Museu d'Orsay).

Abui, la llista de catàlegs a prop de 300000 treballs, només una part que està perdura. El Grand Louvre – començat al 1981 està transformat el museu una altra vegada allargant-lo. Richelieu Wing – que tingué «temporalment» allotjament en part del Ministre de Finances des del segle XVIII – s'obrí al 1993.

TORRE EIFFEL

El monument més conegut del món sencer (317 metres, 10100 tones). Construït per Gustave Eiffel al 1889 per l'Exposició Universal del qual el fou l'estella. Informació històrica i tècnica transcorren a les plantes de l'edifici, finestres de vidre/oficina de Gustave Eiffel a la tercera planta.

Col·leccions: Història, Indústria, Tecnologia, Arquitectura

Informació pràctica: Documentació en llengües estrangeres, grups, visites, conferències, Accés per l'incapacitat, botiga de records, restaurant fotografia autoritzada, punt de vista, pàrquing VL, pàrquing autobús.

ARC DEL TRIOMF

Comisionat al 1806 per Napoleó, més curt que la seva victòria a Austerlitz, no va ser acabat fins al 1836. Hi ha quatre grans rellevants escultures a les bases dels quatre pilars. Aquests commemoren *El Triomf de 1810* (Cortot); *Resistència*, i *Pau* els dos per (Etex); i *El departament dels Voluntaris*, més comunament conegut pel nom *La Marsellaise* (Rude).

La Marsellaise per François Rude ; una de les quatre rellevants escultures de l'arc. El dia de la Batalla de Verdun va començar al 1916, l'espasa portada per la figura representativa de la República va caure. El relleu fou immediatament colpejat per concertar l'accident i evitar cap associació no desitjada o interpretacions possiblement interpretades.

Englobant el voltant del capdamunt de l'Arc hi ha els noms de les majors victòries guanyades durant els períodes Revolucionaris i Napoleònics. Els noms de les victòries menys importants, tan bé com les de 558 generals, encara s'han de trobar a les parets interiors. Els noms dels generals estan situats morts en acció.

CAMPS ELISIS

Avinguda dels Camps Elisis.

«Als Camps Elisis,

al migdia o a mitjanit,

al sol o sota la pluja

es troba el que vosaltres voleu

als Camps Elisis»

(Joe Dassin)

Tot el món coneix aquesta famosa cançó perquè aquestes paraules són de veritat:

És l'avinguda més bonica del món

Tot és possible en els Camps Elisis.

Hi havia per sobre de 300000 visitants fa uns quants anys, abui en dia 500000 visitants en els dies d'entre setmana, 700000 visitants als caps de setmana, i ara tots vosaltres: 150000000 turistes.

Durant els següents dies més i més nous turistes estaran en aquest lloc, el lloc Oficial dels Camps Elisis, per fer-lo el ssoc més meravellós de totes les Avingudes del Món, com la famosa Avinguda.

ORSAY

– La museografia

L'acondicionament interior del museu fou realitzat per un equip d'escenògrafs i arquitectes sota la direcció de Gae Aulenti. Amb Italo Rota, Piero Castiglioni (consultor per la il·luminació) i Richard Peduzzi (per la presentació de l'arquitectura). Gae Aulenti va voler crear una presentació unificada dins d'una gran diversitat de volums, sobre tot per l'homogeneïtat dels materials utilitzats: revestiment de pedra en el pis i en els murs.

Aquest acondicionament respon al volum desmesurat de l'antiga estació.

La senyalització fou dissenyada per B. Monguzzi i J. Widmer. Sobre la il·luminació, s'utilitza tan la llum natural com la llum artificial per aconseguir les variacions d'intensitat necessàries en funció de la diversitat d'obres presentades.

– L'arquitectura del museu

L'estació és magnífica i sembla un Palau de Belles Arts... escribia el pintor Edouard D  taille al 1900. Vuitanta sis anys després, la seva profec  a es va fer realitat.

La transformació de l'estació en museu fou l'obra dels arquitectes del grup ACT–Architecture, Sres. Bardon, Colboc i Philippon. El seu projecte, seleccionat entre sis proposicions al 1979, havia de respectar l'arquitectura de Victor Laloux a la vegada que reinterpretar-la en funció de la seva nova vocació. Aquest permetia fer ressaltar la gran nau, fent-la servir com eix principal del recorregut i transformar la marquesina en entrada principal.

Tres nivells delinien el recorregut de museu: a la planta baixa, les sales estan distribuïdes a tots els costats del pati central. En el nivell entremig, les terrasses dominen el pati i introdueixen a les sales d'exposició. El pis superior està acondicionat sobre el vestíbul que abarca el moll i que es prolonga a la part més alta de l'hotel que dóna al carrer de Bellechasse.

Els diferents espais són accessibles a partir d'aquests tres nivells principals d'exposició d'obres –el pabelló anterior, els passatges amb vidres del gran timpà oest de l'estació, el restaurant del museu (acondicionat a l'antic hotel), en caf   de Hauteurs, la llibreria i l'auditori.

– Informació

L'allargada de tot l'edifici sencer   s de 188 metres

La seva amplada consta de 75 metres

El vestíbul sota la nau té una longitud de 138 metres, una amplada de 40 metres i una altura de 32 metres

Els materials són: 12000 tones d'estructures met  liques, 35000 m² de vidres i parets envidriades, 30000m² de pedres de Buxy (Borgonya) pel revestiment dels sòls i de murs, 1600 artesons amb rossetons a la nau

La s  perficie útil del museu   s de 57400m²

Les sales de presentació d'obres són aproximadament de 16000 m²

Les sales d'exposició temporals són de 1200 m²

Els caf  s – restaurants són de 1200 m²

L'auditori té 347 places amb 570 m²

L'acollida al públic   s de 2450 m²

I les reserves arriben a 3000 m²

CANAL SAINT MARTIN

El Canal St-Martin està creat sota la Restauració, per enllaçar el Canal de l'Ourcq amb el Sena, té una allargada de 4'5 km. Les seves conques que prenen cada any 4000 barques.

Amb el seu pla d'aigües, que a vegades s'eleva per la calçada, les passarel·les, les seves noves encluses i les seves fileres d'arbres, això suposa sota el cel parisenc un viatge pels paisatges d'Holanda.

El moll de Valmy porta des de la plaça F.-Lemaître, on el canal desapareix sota terra fins la plaça de la Bastilla.

Una espectacular i original vista de Paris – el Canal Saint Martin ens obre perspectives de la vella i real desconeguda ciutat. Un creuer de tres hores ens porta fins al millor dels dos móns: la grandària del Sena amb els Jardins de Tulleries, Notre Dame, el museu del Louvre, la Ile St. Louis, tots junts amb la tranquil·la intimitat dels canals de Napoleó.

Aquest creuer comença al museu d'Orsay. Amb una veritable parada dels monuments: el Louvre, l'Institut de França, la reial Sainte Chapelle, Notre Dame, la Ile Saint Louis abans d'arribar a l'entrada del canal Saint Martin. El carrer més romàntic a Paris... el canal St Martin. És també un dels més llargs: 3 milles de pura poesia. En el seu jade d'aigua colorejada estan reflectits oscil·lacions de vells ponts, pilars de ponts en mitja lluna i l'abundant fullatge dels arbres. Entre la Plaça de la Bastille i La Villette al nord-est de Paris el canal Saint Martin revela un lloc de la ciutat que el típic turista no hi va a veure-ho. L'aventura fa senyals després del primer tancament del canal. La barca és després empassada per la vàlvula subterrània de la Bastilla: una milla i mitja de freda misèria... Després del túnel un món enlluernador de tancaments, oscil·la ponts, errant capbussades verdes-negres amb un pescador estoic i oferir amor escampat al llarg de la desembocadura. Més enllà d'una cortina de castanyers es troba l'Hôtel du Nord, escena del famós film amb les estrelles Arletty i Louis Jouvert. El canal s'enfila a través de diferents sèries que el segle XIX tanca i algunes encantadores àrees de Paris fins que arriba al Parc de la Villette, on el Museu de la Ciència, la Geode, El Museu de la Música i meravellosos jardins temàtics t'esperen.

QUATIER DE L'ARSENAL

Al 1512, tot i amb l'oposició dels Celestins, el poble elevà una banda de terreny a les riveres del Sena, per protegir-se de la fabricació de canons.

Història

El procés de Fouquet: Richelieu va fer construir a partir del 1631 un pati de justícia en el que s'hi jutjaven els crims especials. És davant d'aquest, que el subtenent de les finances *Fouquet* –acusat d'haver robat diners a l'Estat– és jutjat.

Amb el regnat de Lluís XIV, la pena es transformà en detencions.

El pati dels verins: Després de l'execució al 1676, de la *Marquessa de Brinvilliers*, va ser acusada d'haver enverinat al seu pare i als seus dos germans, al igual que d'haver escampat una plaga d'enverinaments per tota la ciutat.

Davant del gran escàndol que s'havia produït, la Cambra de l'Arsenal, al 1680, es creà la *Cour des Poisons*.

– Direcció

37 boulevard Bourdon

75004 París

Telèfon: 01 48 87 60 01

Es pot fer un passeig amb bicicleta de tres hores. Els preus són:

170FF, si es lloga la bicicleta

120FF, si la bicicleta és d'un mateix